

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler:</i>	
91/C 130/01	nr. 997/89 af Gianfranco Amendola til Kommissionen Om: Skader på miljøet og menneskers helbred forårsaget af fabrikken »Stoppani« i Arenzano-Rogoredo (Genova) — Italien	1
91/C 130/02	nr. 998/89 af Gianfranco Amendola til Kommissionen Om: Gennemførelse af princippet »forureneren betaler« i forbindelse med fabrikken Stoppani i Arenzano-Cogoleto (Genova) — Italien	1
91/C 130/03	nr. 999/89 af Gianfranco Amendola til Kommissionen Om: Manglende gennemførelse af direktiv 82/502/EØF i forbindelse med fabrikken Stoppani i Arenzano-Cogoleto (Genova) — Italien	1
	Supplerende samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 997/89, nr. 998/89 og nr. 999/89	2
91/C 130/04	nr. 1088/89 af James Ford til Kommissionen Om: Fusioner inden for militærindustrien	2
91/C 130/05	nr. 217/90 af James Ford til Kommissionen Om: Erhvervsklassificering af ridecentre (Supplerende svar)	3
91/C 130/06	nr. 339/90 af Miguel Arias Cañete til Kommissionen Om: Referencepriser for dybfrosne fiskeprodukter	3
91/C 130/07	nr. 868/90 af Gijs de Vries til Kommissionen Om: Etniske minoriteter og MEDIA-programmet	3
91/C 130/08	nr. 934/90 af sir Jack Stewart-Clark til Kommissionen Om: De ældre	4
91/C 130/09	nr. 1478/90 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Sprogundervisning for et bredere udsnit af befolkningen	4

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 130/10	nr. 1606/90 af Francois-Xavier de Donnea til Kommissionen Om: Boligpolitik	4
91/C 130/11	nr. 1709/90 af lord O'Hagan til Kommissionen Om: Støtteaktioner	5
91/C 130/12	nr. 1715/90 af Mauro Chiabrande til Kommissionen Om: Transport via Moncenisio-passet mellem Frankrig og Italien	5
91/C 130/13	nr. 1738/90 af Elio Di Rupo til Kommissionen Om: Beskatning af skadeserstatning	6
91/C 130/14	nr. 1806/90 af Kenneth Stewart til Kommissionen Om: Afskedigelser i virksomheden Eric Bemrose i Aintree, Liverpool, på grund af omstrukture- ringer af News International Newspapers	7
91/C 130/15	nr. 1818/90 af John Bird til Kommissionen Om: Aldersdiskriminering	7
91/C 130/16	nr. 1905/90 af Ben Fayot til Kommissionen Om: Anerkendelse af invaliditetsgrad i Fællesskabets medlemsstater	8
91/C 130/17	nr. 2001/90 af Leo Tindemans til Kommissionen Om: Amerikansk forslag om en aftale mellem USA og EØF	8
91/C 130/18	nr. 2150/90 af Michèle Alliot-Marie til Kommissionen Om: Forhøjelse af udligningspræmien til producenter af får af bjergrace	9
91/C 130/19	nr. 2170/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Emballering af fast food-produkter og miljøbeskyttelse	10
91/C 130/20	nr. 2201/90 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Hindringer for EETAA's (Den Græske Fond for Selvstyre og Udvikling) deltagelse i fællesskabsprogrammer	10
91/C 130/21	nr. 2211/90 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Investeringsfremme til konserverindustrien	11
91/C 130/22	nr. 2213/90 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Forbrugerbeskyttelse i forbindelse med klassificering af kyllinger	11
91/C 130/23	nr. 2288/90 af Carolin Jackson til Kommissionen Om: Ændring af bilag I i direktiv 79/409/EØF	12
91/C 130/24	nr. 2438/90 af Carlos Pimenta til Kommissionen Om: Overrislingsprojekter i Spanien	12
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 2288/90 og nr. 2438/90	13
91/C 130/25	nr. 2354/90 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Rådets forordning (EØF) nr. 170/83	13
91/C 130/26	nr. 2386/90 af José Valverde López til Kommissionen Om: Situationen i Gibraltar i lyset af de nye retningslinjer for Fællesskabets strukturfonde	13

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 130/27	nr. 2388/90 af José Valverde López til Kommissionen Om: Fællesskabsaktioner i Gibraltar med støtte fra EFRU	14
91/C 130/28	nr. 2401/90 af Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: Modernisering af fåremarkedet	14
91/C 130/29	nr. 2417/90 af Gianfranco Amendola, Paul Lannoye og Gérard Monnier-Besombes til Kommissionen Om: Kommissionens tilskud til organisationen Globe-EC	14
91/C 130/30	nr. 2418/90 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Oplysninger om de programmer, der modtager støtte på grundlag af forordning (EØF) nr. 4028/86	15
91/C 130/31	nr. 2427/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Gennemførelse af Rådets direktiver om gasflasker	16
91/C 130/32	nr. 2433/90 af Ernest Glinne til Rådet Om: Lægeuddannelse og tortur	17
91/C 130/33	nr. 2442/90 af Gerardo Fernández-Albor til Kommissionen Om: EFRU's manglende deltagelse i regionernes industrielle udvikling	17
91/C 130/34	nr. 2449/90 af Gianfranco Amendola til Kommissionen Om: Projekt på Fællesskabets bestilling i Liguria — Italien	18
91/C 130/35	nr. 2458/90 af Mihail Papayannakis og Cesare De Piccoli til Kommissionen Om: Forsikring af biler	19
91/C 130/36	nr. 2459/90 af Luigi Vertemati til Kommissionen Om: Miljøbetingede skattelettelser	19
91/C 130/37	nr. 2466/90 af Giuseppe Mottola til Kommissionen Om: EF-direktiv om fugle	20
91/C 130/38	nr. 2470/90 af Miguel Arias Cañete til Kommissionen Om: Gennemførelse af fiskeriaftalen mellem EF og Marokko	20
91/C 130/39	nr. 2479/90 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Beskyttelse af brevkolestuderende	21
91/C 130/40	nr. 2488/90 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Skøn over nedskæringer af landbrugsstøtte	21
91/C 130/41	nr. 2502/90 af Dimitrios Dessylas til Kommissionen Om: Den græske regerings indgreb i det græske lokaludviklings- og selvforvaltningsselskab (EETAA)	22
91/C 130/42	nr. 2503/90 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: EF's kulturpolitik	22
91/C 130/43	nr. 2521/90 af Filippas Pierros til Kommissionen Om: Det integrerede Middelhavsprogram for Vestgrækenland og Peloponnes	23
91/C 130/44	nr. 2530/90 af Neil Blaney til Kommissionen Om: Ændrede fremtidsudsigter for vedvarende energikilder	23

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 130/45	nr. 2531/90 af Neil Blaney til Kommissionen Om: Fremtidsudsigterne for »Elsbeth«-bilmotoren	24
91/C 130/46	nr. 2555/90 af José Vázquez Fouz til Kommissionen Om: Gennemførelse af STRIDE-programmet	24
91/C 130/47	nr. 2567/90 af Paul Staes til Kommissionen Om: Fredsprocessen i Mellemamerika	25
91/C 130/48	nr. 2568/90 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Ulovligt delfinfiskeri i Middelhavet	26
91/C 130/49	nr. 2569/90 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Sundhedsfare for børn på legepladser	26
91/C 130/50	nr. 2596/90 af Gianfranco Amendola, Paul Lannoye og Gérard Monnier-Besombes til Kommissionen Om: Affald i rummet	27
91/C 130/51	nr. 2620/90 af Marie-José Denys til Kommissionen Om: Harmonisering af bestemmelserne vedrørende »camping-cars«	27
91/C 130/52	nr. 2666/90 af Mechtild Rothe til Kommissionen Om: Overholdelse af miljøbeskyttelsesbestemmelser ved fremstillingen af farmaceutiske produkter.	28
91/C 130/53	nr. 2708/90 af José Valverde López til Kommissionen Om: Sammenbrud af det spanske lægemiddelregister	28
91/C 130/54	nr. 2710/90 af José Valverde López til Kommissionen Om: Spansk statsstøtte til selskaberne Nestlé og Derivados Lácteos y Alimenticios i Castilla- La Mancha	28
91/C 130/55	nr. 2712/90 af Carlos Pimenta til Kommissionen Om: Fri adgang til miljøoplysninger	29
91/C 130/56	nr. 2717/90 af Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: Den fælles politik for kystområderne	29
91/C 130/57	nr. 2722/90 af Gianfranco Amendola og Erico Falqui til Kommissionen Om: Kromforurening i provinsen Ancona (Italien) og anmodning om hjælp på miljø- og sundhedsområdet som led i Envireg-projektet	29
91/C 130/58	nr. 2752/90 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Elektricitet produceret af kernekraftværker	30
91/C 130/59	nr. 2767/90 af Madron Seligman til Kommissionen Om: Fjendtlighederne i Sri Lanka	30
91/C 130/60	nr. 2807/90 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Det blå Europa-flag til strandområder og lystbådehavne, der opfylder miljøkravene	31
91/C 130/61	nr. 2826/90 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Den voksende betydning af de direkte investeringer inden for de økonomiske forbindelser mellem Europa og Latinamerika	31

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 130/62	nr. 2835/90 af Didier Anger til Kommissionen Om: Thalassoterapiens fremtid i EF	32
91/C 130/63	nr. 2844/90 af Viktor Manuel Arbeloa Muru til Rådet Om: Befolkningspolitik	33
91/C 130/64	nr. 2886/90 af Franco Iacono til Rådet Om: Transportproblemer i det sydlige Italien	33
91/C 130/65	nr. 2889/90 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Snustobak	34
91/C 130/66	nr. 2905/90 af Maartje van Putten til Rådet Om: Behandling af militærnægtere i Grækenland	34
91/C 130/67	nr. 2931/90 af Sérgio Ribeiro til Rådet Om: Samling i Rådet (industri) den 26. november 1990. GATT og tekstiler	35
91/C 130/68	nr. 2989/90 af James Janssen van Raay, Bartho Pronk, Maxime Verhagen og Karla Peijs til Kommissionen Om: Europas sociale image	35
91/C 130/69	nr. 3031/90 af Richard Simmonds til Kommissionen Om: Svig mod EF	36
91/C 130/70	nr. 3051/90 af Virginio Bettini til Kommissionen Om: Cæsium 137-forurening af Po-floden (Italien)	36
91/C 130/71	nr. 17/91 af Herman Verbeek til Rådet Om: Afskaffelse af burhøns i EF	37
91/C 130/72	nr. 46/91 af Raymonde Dury til Rådet Om: Liste over aktivitetsområder, jf. EØF-Traktatens artikel 55, stk. 2	37
91/C 130/73	nr. 47/91 af Raymonde Dury til Rådet Om: Fortegnelse over aktiviteter, der er forbundet med udøvelse af offentlig myndighed	37
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 46/91 og nr. 47/91	37
91/C 130/74	nr. 110/91 af Raymonde Dury til Rådet Om: Atomuheld og drikkevand	38
91/C 130/75	nr. 112/91 af Raymonde Dury til Rådet Om: Atomkraftværker og distribution af drikkevand	38
91/C 130/76	nr. 114/91 af Raymonde Dury til Rådet Om: Forebyggelse af erhvervsygdomme	39
91/C 130/77	nr. 135/91 af John Cushnahan til Rådet Om: Turistpolitik	40
91/C 130/78	nr. 136/91 af James Nicholson til Kommissionen Om: Omsætning af lovgivning i henhold til Fællesakten	40

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 130/79	nr. 157/91 af Claire Joanny til Rådet Om: EF-politikens indvirkning på det kulturelle liv og den kulturelle forskellighed	40
91/C 130/80	nr. 196/91 af Diego de los Santos López til Rådet Om: Toldfri områder	41
91/C 130/81	nr. 216/91 af Louis Lauga til Rådet Om: Fiskeri af små sild	41
91/C 130/82	nr. 217/91 af Juan Ramírez Heredia til Rådet Om: Den rådgivende nationalkomité for sigøjnerne i Frankrig	42
91/C 130/83	nr. 284/91 af James Ford til Rådet Om: Telekommunikationsforbindelser for ansatte i institutionerne	42
91/C 130/84	nr. 448/91 af Marlene Lenz til Rådet Om: Situationen i landene i Mellemamerika og på Cuba	42

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 997/89

af Gianfranco Amendola (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. december 1989)

(91/C 130/01)

Om: Skader på miljøet og menneskers hellbred forårsaget af fabrikken »Stoppiani« i Arenzano-Rogoredo (Genova) — Italien

I betragtning af, at firmaet Stoppiani, der producerer kromsalte, har anrettet alvorlige skader på det omliggende marine miljø og med stor sandsynlighed har øget antallet af lungesvulster, at det har overtrådt den italienske lov nr. 319/76 og har modtaget talrige strafferetlige og administrative domme; at det har overtrådt præsidentens dekret nr. 915/82 udstedt til gennemførelse af tre EF-direktiver vedrørende affald, at regionen Ligurien med regionsdekret nr. 6929 af 30. december 1986 har erklæret det pågældende industriområde for at være ødelagt landskabsmæssigt og miljømæssigt, og med beslutning nr. 4457 af 14. oktober 1986 har erklæret, at firmaet Stoppiani har overtrådt loven i forbindelse med forvaltningen og sikkerheden af det akkumulerede affald.

1. Mener Kommissionen ikke, at de skader, der er forårsaget af denne industriproduktion, er så alvorlige, at det er nødvendigt at ophøre med produktionen?
2. Mener Kommissionen ikke, at de pågældende skader er så alvorlige, at det er nødvendigt at foretage en grundforbedring af det pågældende område?
3. Agter Kommissionen ikke at tage nogle initiativer med henblik på at gennemføre de ovenfor omtalte forslag?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 998/89

af Gianfranco Amendola (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. december 1989)

(91/C 130/02)

Om: Gennemførelse af princippet »forureneren betaler« i forbindelse med fabrikken Stoppiani i Arenzano-Cogoleto (Genova) — Italien

På baggrund af de alvorlige skader på miljøet forårsaget af firmaet Stoppianis forarbejdelse af krom i Arenzano-Cogoleto (Genova), Italien, og det manglende sagsanlæg med erstatningskrav fra den italienske stat, som det ellers er krævet i lov nr. 349/86, artikel 18, hvad agter Kommissionen at foretage sig for at sikre, at princippet »forureneren betaler« gennemføres i praksis i henhold til Fællesaktens artikel 130 R, stk. 2?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 999/89

af Gianfranco Amendola (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. december 1989)

(91/C 130/03)

Om: Manglende gennemførelse af direktiv 82/502/EØF i forbindelse med fabrikken Stoppiani i Arenzano-Cogoleto (Genova) — Italien

I betragtning af, at firmaet Stoppiani, der producerer kromsalte og 200 tons affald om dagen, bl.a. heksavalent krom, ikke af den italienske stat er blevet opført blandt

højrisikovirksomhederne, som krævet i direktiv 82/501/EØF⁽¹⁾, selvom det var opført på den liste, som departementet for den italienske civile beskyttelse udarbejdede i 1985,

1. Mener Kommissionen ikke, at eftersom den italienske stat ikke har opført firmaet Stoppani blandt højrisikovirksomhederne, har den ikke opfyldt direktiv 82/501/EØF?
2. Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage overfor den italienske stat for at få den til at overholde bestemmelsen i direktiv 82/501/EØF?

⁽¹⁾ EFT nr. L 230 af 5. 8. 1982.

**Supplerende samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
på skriftlig forespørgsel nr. 997/89, nr. 998/89
og nr. 999/89
(10. august 1990)**

Kommissionen tager de fakta, det ærede medlem har fremført, til efterretning.

Der er blevet stilet en skrivelse til de italienske myndigheder med anmodning om nærmere oplysninger. Indtil nu er der ikke fremkommet noget svar herpå. Under disse omstændigheder forbeholder Kommissionen sig ret til at indlede en overtrædelsesprocedure i henhold til EØF-Traktatens artikel 169.

For at opnå flere oplysninger anmoder Kommissionen det ærede medlem om venligst at indgive alle yderligere enkeltheder, der i dette konkrete tilfælde måtte fremkomme om overtrædelsen af fællesskabsrettens bestemmelser, herunder navnlig direktiv 82/501/EØF⁽¹⁾, 76/464/EØF⁽²⁾ og 78/319/EØF⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 230 af 5. 8. 1982, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976, s. 23.

⁽³⁾ EFT nr. L 84 af 31. 3. 1978, s. 43.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1088/89
af James Ford (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(19. december 1989)
(91/C 130/04)**

Om: Fusioner inden for militærindustrien

Hvorledes fortolker Kommissionen — på baggrund af dens næstformands udtalelse (i april 1989 i forbindelse

med GEC's og Siemens' overtagelse af Plessey) om, at regeringer ikke bare ved at undlade at nævne ordet forsvaret højt kan omgå Traktatens bestemmelser — Rom-Traktaten som retsgrundlag i forbindelse med fusioner inden for militærindustrien?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan
(16. maj 1990)**

Ifølge EØF-Traktatens artikel 223, stk. 1, litra b), kan enhver medlemsstat træffe de foranstaltninger, som den anser for nødvendige til beskyttelse af sine væsentlige sikkerhedsinteresser, og som vedrører fabrikation af eller handel med våben, ammunition og krigsmateriel; disse foranstaltninger må ikke forringe konkurrencevilkårene inden for fællesmarkedet for varer, som ikke er bestemt specielt til militære formål.

Denne bestemmelse vedrører helt klart statslige foranstaltninger. Den kan kun påberåbes af medlemsstater og ikke af private eller offentlige virksomheder. Af denne grund kan kun fusioner, som en medlemsstats regering påtvinger eller tilskynder til, falde ind under undtagelsesbestemmelsen i Traktatens artikel 223, stk. 1, litra b).

Imidlertid må statsinterventionen være begrundet, idet fusionsforanstaltningerne skal være nødvendige af hensyn til den nationale sikkerhed og vedrører fabrikation af eller handel med våben, ammunition og krigsmateriel. Dette betyder, at artikel 223 kun kan berettige sådanne fusionsforanstaltninger, som vedrører fabrikation eller handel. Det skal endvidere bemærkes, at selv om EØF-Traktatens artikel 223 afspejler medlemsstaternes opfattelse, giver den ikke mulighed for en ubegrænset ensidig afvigelse fra Traktaten, idet der ifølge EØF-Traktatens artikel 225 er mulighed for domstolsprøvelse af afvigelsen i henhold til artikel 223.

For så vidt som fusionen udstrækkes til industrielle eller kommercielle aktiviteter af civil art, omfattes den fuldt ud af fællesskabslovgivningen i almindelighed og dens konkurrenceregler i særdeleshed. Kommissionen skal i så fald sikre, at konkurrencevilkårene ikke bliver forringet på markederne for de varer, der ikke er bestemt specielt til militære formål.

En lignende fremgangsmåde er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med virksomhedssammenslutninger⁽¹⁾. Ifølge artikel 21, stk. 3, har medlemsstaterne beføjelse til at beskytte andre legitime interesser end de i denne forordning anførte — herunder offentlig sikkerhed — forudsat at sådanne foranstaltninger er forenelige med fællesskabsrettens generelle principper og øvrige bestemmelser. En medlemsstat kan derfor nedlægge forbud mod en fusion, som ikke rejser problemer med hensyn til foreneligheden med fællesmarkedet i henhold til konkurrencereglerne, for at

beskytte legitime nationale offentlige sikkerhedsinteresser, af hvilke forsvarsspørgsmål er et vigtigt aspekt.

(¹) EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 217/90

af James Ford (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. februar 1990)

(91/C 130/05)

Om: Erhvervsklassificering af ridecentre

Kan Kommissionen oplyse — for hver enkelt medlemsstat —, om ridecentre klassificeres som forretningslokaler eller landbrugsbygninger?

Supplerende svar afgivet på Kommissionens vegne af Henning Christophersen

(3. december 1990)

Som supplement til sit svar af 4. maj 1990 (¹) kan Kommissionen nu give følgende oplysninger.

Ridecentre og dertil hørende anlæg klassificeres i de systematiske fortegnelser over aktiviteter inden for henholdsvis Fællesskabet og medlemsstaterne som rekreative-, kultur- eller sportscentre, når oplysningerne er til statistisk brug.

Disse fortegnelser kan dog benyttes af medlemsstaternes administrationer til at lave andre klassificeringer af aktiviteter, end når dette sker til statistiske formål.

(¹) EFT nr. C 28 af 4. 2. 1991.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 339/90

af Miguel Arias Cañete (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(21. februar 1990)

(91/C 130/06)

Om: Referencepriser for dybfrosne fiskeprodukter

Kan Kommissionen oplyse, hvorfor der i Fællesskabet sker en import af dybfrosne fiskeprodukter til priser, der ligger under referencepriserne, i så massivt et omfang, at det alvorligt skader producenterne af dybfrosne fællesskabsprodukter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(29. november 1990)

Det ærede medlem hentyder med sit spørgsmål sandsynligvis til visse indførsler til Fællesskabet af frosne blæksprutter, der er sket til forholdsvis lave priser.

Efter en grundig analyse af situationen som følge af disse indførelser har Kommissionen på grundlag af kriterierne og betingelserne i artikel 21 og 24 i forordning (EØF) nr. 3796/81 (¹) og under hensyn til Fællesskabets internationale forpligtelser i henhold til GATT fundet, at det var rimeligt at vedtage en beskyttelsesforanstaltning med henblik på obligatorisk overholdelse af referenceprisen for indførslen af frosne blæksprutter af slægten *Illex* og arten *Ommastrephes sagittatus* i perioden fra 5. juli 1990 til 30. juni 1991 (forordning (EØF) nr. 1915/90 (²)).

(¹) EFT nr. L 379 af 31. 12. 1981.

(²) EFT nr. L 173 af 5. 7. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 868/90

af Gijs de Vries (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(9. april 1990)

(91/C 130/07)

Om: Etniske minoriteter og MEDIA-programmet

Europarådets Parlamentariske Forsamling har henstillet, at repræsentanter for medierne opfordres til at fremme adgangen til medierne for de vigtigste sammenslutninger, der repræsenterer vandrende arbejdstagere og etniske minoriteter (henstilling nr. 1089 (1988), punkt 21.IX.B).

Er Kommissionen indstillet på at tage kontakt med de vandrende arbejdstageres og etniske minoriteters repræsentative sammenslutninger for at sikre, at disse grupper i højere grad deltager i de enkelte projekter og pilotprojekter under MEDIA-programmet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jean Dondelinger

(7. juni 1990)

Det særlige ved MEDIA-programmet er at det henvender sig direkte til europæiske fagfolk inden for den audiovisuelle sektor, uafhængigt af deres forbindelser med organisationer og selvfølgelig uden at skæve til det etniske.

Babel-Fonden, (et af projekterne under MEDIA-programmet) har til formål at støtte synkronisering og undertekstning af audiovisuelle værker, så det er nemmere at få

udsendt værker, f.eks. dem, der er produceret på de små sprog. Babel-Fondens støtte er ikke begrænset til Fællesskabets officielle sprog, men kan ydes til alle europæiske sprog.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 934/90
af sir Jack Stewart-Clark (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. april 1990)
 (91/C 130/08)

Om: De ældre

Vil Kommissionen være rede til at udarbejde en flersproget brochure med oplysninger til ældre i hele EF om de gældende bestemmelser, hvis de slår sig ned i et andet EF-land end deres eget?

I dag er der mange ældre, som ønsker at nyde deres otium i andre lande end deres eget inden for EF, men som ikke altid har kendskab til de gældende bestemmelser.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou

(29. maj 1990)

I øjeblikket kan personer, der ønsker at tilbringe deres pensionisttilværelse i andre medlemsstater end deres egen, søge oplysninger gennem følgende publikationer, offentliggjort af Kommissionen:

- »Vejledning om fællesskabsforordningerne om social sikring« (kapitel III og del II)
- »Europas borgere«, især afsnittene om arbejdstagerens rettigheder, almindelig social sikring og social sikring af vandrende arbejdstagere.

Herudover er der planer om følgende tiltag på området:

- en »Vejledning for Ældre« med de særlige bestemmelser og rabatter der gælder for personer over 60 år, og som udarbejdes på grundlag af de oplysninger, medlemsstaterne indsender i overensstemmelse med Kommissionens henstilling af 10. maj 1989 om indførelse af et europæisk ældrekort for personer, der er fyldt 60 år ⁽¹⁾.
- oprettelse af en europæisk database med oplysninger om emner af interesse for ældre, som foreslået i Kommissionens meddelelse om de ældre af 28. marts 1990 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 144 af 27. 5. 1989.

⁽²⁾ Dok. KOM(90) 80 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1478/90
af Dieter Rogalla (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (13. juni 1990)
 (91/C 130/09)

Om: Sprogundervisning for et bredere udsnit af befolkningen

1. Har Kommissionen kendskab til aktiviteterne inden for de såkaldte folkehøjskoler i Forbundsrepublikken Tyskland, især med hensyn til sprogundervisning?
2. Har Kommissionen kendskab til, at disse folkehøjskoler ikke som universiteterne og erhvervsuddannelserne henvender sig til personer, der søger en kompetencegivende uddannelse, men snarere og i vidt omfang til husmødre, pensionister og unge?
3. Deler Kommissionen den opfattelse, at fremskynnelsen af kendskab til fremmedsprog, som er en forudsætning for Borgernes Europa, også bør omfatte disse grupper?
4. Er Kommissionen rede til fremover at inddrage et bredt udsnit af befolkningen i sine bestræbelser på at fremme kendskab til fremmedsprog og at rette en lignende henstilling til medlemsstaterne i forbindelse med fordeling af bevillingerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou

(11. september 1990)

1., 2. og 3. Ja.

4. Kommissionen vil overveje, hvilke yderligere foranstaltninger der skal træffes på fællesskabsplan (ud over dem, der allerede er truffet i henhold til LINGUA-programmet) ved udgangen af 1991, hvor den forelægger den i artikel 12 i LINGUA-programmet omhandlede interimsrapport for Rådet og Parlamentet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1606/90
af Francois-Xavier de Donnea (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. juli 1990)
 (91/C 130/10)

Om: Boligpolitik

Den europæiske boligkonference, der afholdtes den 7. og 8. maj 1990 på foranledning af boligudvalget under Sammenslutningen af EF-familieorganisationer (Coface), har fremsat følgende fire forslag:

- behandling på europæisk plan af visse boligpolitiske aspekter såsom indførelse af kvalitets- og sikkerhedsnormer

- samarbejde med Kommissionen med henblik på tilvejebringelse af harmoniserede boligrelevante oplysninger
- indføjeelse i EF-direktiver af bestemmelser, der sikrer familier, som har optaget lån, information og beskyttelse
- indføjeelse af nye finansieringsmekanismer i boligpolitikken som led i liberaliseringen af kapitalmarkedet.

1. Hvilke EF-bestemmelser gælder der på dette område?

2. Agter Kommissionen at tage initiativer med henblik på at realisere disse forslag?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(7. september 1990)**

Den Europæiske Boligkonference, der afholdtes i Bruxelles 7. og 8. maj 1990 på foranledning af boligudvalget under Sammenslutningen af EF-familieorganisationer (Coface), har modtaget støtte fra Kommissionen.

Kommissionen vil gerne understrege, at den ikke har beføjelser på boligområdet, bortset fra rent punktuelt på EKSF-området vedrørende migranter og handicappede eller med henblik på at fremme arbejdstagernes fri bevægelighed. Den er dog i gang med at undersøge de problemer, som forbrugerne støder på, når de køber fast ejendom i en anden medlemsstat.

Desuden undersøges i Kommissionen helt specifikt og fra et teknisk synspunkt spørgsmål, der har virkning på visse aspekter af medlemsstaternes boligpolitik. Her kan særligt nævnes følgende:

- Rådets direktiv vedtaget den 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om byggevarer (direktiv 89/106/EØF) ⁽¹⁾, der træder i kraft den 27. juni 1991. Ifølge denne tekst skal både bygninger og andre anlægskonstruktioner overholde væsentlige krav vedrørende sikkerheden for personer, husdyr og goder. Iværksættelsen af krav vedrørende sikkerheden for personer, husdyr og goder. Iværksættelsen af dette direktiv vil på europæisk plan medføre, at der fastlægges et betydeligt antal harmoniserede standarder, hvorefter byggeprodukter, der anvendes til bygningskonstruktioner, skal opfylde de pågældende sikkerhedskrav
- forslag til Kommissionens direktiv af februar 1985 om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser på realkreditområdet ⁽²⁾
- forberedelsen af fremtidige initiativer vedrørende realkredit og forbrugeroplysning i forbindelse med køb af bolig.

Kommissionen vil gerne tage forslagene fra Coface med i overvejelserne i forbindelse med udarbejdelsen af særlige

handlingsprogrammer på de forskellige EF-aktivitetsområder, i forbindelse med hvilke det kan tænkes, der skal udarbejdes undersøgelser af den art, som det ærede medlem ønsker.

⁽¹⁾ EFT nr. L 40 af 11. 2. 1989, s. 12.

⁽²⁾ EFT nr. C 161 af 19. 6. 1987, s. 4.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1709/90
af lord O'Hagan (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. juli 1990)
(91/C 130/11)**

Om: Støtteaktioner

Lovgivningen om støtteaktioner under arbejdsmarkeds-konflikter er vidt forskellig i de enkelte medlemsstater.

1. Kan Kommissionen nu give en oversigt over den eksisterende lovgivning i hver EF-medlemsstat?
2. I hvilket omfang berøres disse spørgsmål af Rom-Traktaten?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(11. september 1990)**

Med forbehold af de forpligtelser, der følger af nationale bestemmelser og kollektive overenskomster, er strejkeretten indeholdt i Fællesskabspagten om Grundlæggende Arbejdsmarkeds-mæssige og Sociale Rettigheder. Ansvar for gennemførelsen påhviler, som fastslået i Kommissionens handlingsprogram, medlemsstaterne i overensstemmelse med deres nationale traditioner og politik.

Med hensyn til medlemsstaternes nationale lovgivning om strejkeretten henvises det ærede medlem til den komparative undersøgelse af bestemmelser om arbejdsvilkår i medlemsstaterne ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dok. SEC(89) 1137.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1715/90
af Mauro Chiabrando (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. juli 1990)
(91/C 130/12)**

Om: Transport via Moncenisio-passet mellem Frankrig og Italien

Har Kommissionen kendskab til,

1. At borgmesteren i Lanslebour Mont-Cenis pr. 19. april 1990 forbød lastvogne med en samlet tilladt totalvægt på over 7,5 tons at køre gennem kommunen.
2. At dette forbud ikke gælder lokale lastvogne samt personbefordring, samtidig med at andre køretøjer rent faktisk fratages muligheden for at køre gennem Moncenisio-passet, uden at der er skabt noget andet gratis alternativ? Køretøjer, der vejer over 7,5 tons skal således køre via forbindelsesvejen RN 566 og gennem Frejus-tunnelen, hvor der skal betales.
 - a) dette forbud betyder en grov forskelsbehandling af på den ene side de lokale lastvogne og personbefordringen og på den anden side den internationale godstransport
 - b) det skal påpeges, at det på denne måde især er den mindre godstransport, der rammes, såsom transport af biprodukter fra tømmerbranchen, hvor pligten til at betale tunnelpenge betyder en ekstra omkostning, der næsten svarer til varens værdi
 - c) mener Kommissionen, at dette forbud udstedt af borgmesteren i Lanslebourg Mont-Cenis kan betragtes som lovligt, især ud fra EF-reglerne, hvorved man tilstræber at lette og liberalisere transporten og undgå diskriminerende regler og begrænsninger fra medlemsstaternes side?
 - d) vil Kommissionen på denne baggrund rette henvendelse til den franske regering med henblik på hurtigst muligt at få forbuddet fra borgmesteren i Lanslebourg Mont-Cenis trukket tilbage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert
(16. november 1990)

Kommissionen har bemærket sig det ærede medlems beskrivelse af trafiksituationen i Lanslebourg.

En lokal myndigheds forbud mod tunge lastvogne som i dette tilfælde kan berettiges med hensyn til miljø og trafikikkerhed, hvis der som her findes alternative ruter for disse lastvogne.

Den situation det ærede medlem beskriver er ikke diskriminatorisk for såvidt angår nationalitet, idet forbuddet omfatter alle lastvogne, der passerer, uanset nationalitet. At tillade lokal trafik til levering og passagerbefordring er af indlysende økonomiske grunde ikke forbudt.

Ud fra ovennævnte overvejelser har Kommissionen ikke til hensigt at gribe ind, medmindre yderligere oplysninger bringer diskriminatoriske aspekter frem.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1738/90
af Elio Di Rupo (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(12. juli 1990)
(91/C 130/13)

Om: Beskatning af skadeserstatning

Indtil 1983 svarede den skadeserstatning, som den belgiske stat udbetalte til minearbejdere som følge af arbejdsulykker eller erhvervssydomme til 1% af den tabte arbejdsfortjeneste med et loft på 791 640 bfr pr. 1% invaliditet. En bekendtgørelse fra den daværende belgiske regering, der trådte i kraft i 1983, ændrede beregningsgrundlaget for den pågældende erstatning betydeligt til skade for de ydelsesberettigede.

Vil Kommissionen give oplysninger om de nuværende regler for skadeserstatningen og det beregningsgrundlag, der anvendes i de forskellige medlemsstater?

Kan den oplyse, om de forskellige medlemsstater betragter denne erstatning som et skattepligtigt løntillæg eller som en godtgørelse for tabt arbejdsfortjeneste, der ikke skal beskattes?

Kan den fastslå, om Belgien, der medregner skadeserstatningen i beskatningsgrundlaget, gør brud på EØF-Traktatens artikel 48, stk. 2, der påbyder »afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(11. september 1990)

En fremstilling af de vigtigste træk i de almindelige sociale sikringsordninger er indeholdt i de sammenlignede tabeller over de sociale sikringsordninger, hvis 15. udgave viser situationen pr. 1. juli 1988. Publikationen indeholder et kapitel om arbejdsulykker og erhvervssydomme, men ingen angivelser om beskatningen af de ydelser, ordningerne omfatter.

Kommissionen har vanskeligt ved at se, hvordan beskatningen af sociale sikringsydelser kan udgøre forskelsbehandling i henhold til EØF-Traktatens artikel 48, stk. 2. En sådan beskatning rammer alle arbejdstagere, der er bosiddende på den pågældende medlemsstats område, og der er således ikke tale om forskelsbehandling begrundet i nationaliteten.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1806/90**af Kenneth Stewart (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(13. juli 1990)**(91/C 130/14)*

Om: Afskedigelser i virksomheden Eric Bemrose i Aintree, Liverpool, på grund af omstruktureringer af News International Newspapers

Er Kommissionen klar over, at der er fare for, at yderligere 412 arbejdspladser går tabt i trykkerivirksomheden Eric Bemrose i Merseyside på grund af interne omlægninger i News International Newspapers Limited? Der er tale om et særdeles ugunstigt stillet området med en meget høj arbejdsløshed, og der er i forvejen i de sidste tre år afskediget mere end 800 arbejdstagere.

News International har bl.a. planer om et avistrykkeri ved Knowsley, omkring ti minutter fra Eric Bemrose-virksomheden, hvilket vil skabe omkring 350 nye jobs. Overførsel af personalet hertil ville gøre det lettere for mange af arbejdstagerne på Bemrose-virksomheden.

Det er ligeledes kommet frem, at News International forhandler med en virksomhed i Østtyskland, hvor arbejdsomkostningerne er langt lavere end i Det Forenede Kongerige og indtjeningen selvfølgelig ligeledes højere, idet det dog må tages i betragtning, at Eric Bemrose-virksomheden gennem de seneste tre år har skaffet moderselskabet News International en indtjening på over 20 mio. £.

Vil Kommissionen i betragtning af ovenstående omstændigheder og muligheden for en overtrædelse af EF's konkurrencepolitik undersøge denne situation og tage eventuelle nødvendige skridt? Vil Kommissionen ligeledes anmode virksomheden om at tage dens afskedigelsesforslag op til fornyet overvejelse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(10. september 1990)

Kommissionen er ikke bekendt med News International Newspapers Limited's beslutninger, der skulle føre til tab af 412 arbejdspladser ved Eric Bemrose Printers i Merseyside.

Hvis sådanne beslutninger måtte blive truffet, og der som følge heraf sker kollektive afskedigelser, vil Det Forenede Kongeriges bestemmelser om gennemførelse af Rådets direktiv 75/129/EØF⁽¹⁾ om kollektive afskedigelser imidlertid være gældende, og ledelsen af Eric Bemrose vil skulle informere og høre arbejdstagernes repræsentanter »med henblik på at nå frem til en aftale« om de påtænkte afskedigelser, der ikke vil kunne træde i kraft før 30 dage efter skriftlig meddelelse til de kompetente offentlige myndigheder om de planlagte afskedigelser.

Desuden forudser Kommissionens handlingsprogram om gennemførelse af Fællesskabspagten om Grundlæggende Sociale og Arbejdsmarkedsmæssige Rettigheder en revision af Rådets direktiv 75/129/EØF med henblik på at medtage »de tilfælde, hvor afskedigelsen beslutes af et beslutningscenter eller en virksomhed, der er beliggende i en anden medlemsstat«.

⁽¹⁾ EFT nr. L 48 af 22. 2. 1975, s. 29.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1818/90**af John Bird (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(13. juli 1990)**(91/C 130/15)*

Om: Aldersdiskriminering

Er Kommissionen klar over, at det i Fællesskabet tilsyneladende er almindelig praksis at diskriminere mod ansøgere til stillinger på grund af alder? Dette er et særligt problem for personer i aldersgruppen 50 og derover.

Er Kommissionen enig i, at dette ikke alene er uretfærdigt og urigtigt, men også et spild af værdifuld og meget nødvendige menneskelige ressourcer?

Hvilke planer har Kommissionen for at sikre, at diskriminering på grund af alder fjernes i Fællesskabet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(11. september 1990)

Kommissionen er bekendt med de særlige problemer, som ældre stillingsansøgere kommer ud for. Kommissionen erkender også, at problemet er komplekst og ikke let at finde nogen løsning på, idet aldersbaserede ansættelseskriterier kan føre til uretfærdigheder og spild af menneskelige ressourcer.

I sin meddelelse om de ældre⁽¹⁾ understreger Kommissionen det positive bidrag, som ældre medborgere kan yde til samfundet. I forbindelse med de tiltag, der foreslås sidst i den nævnte meddelelse, vil Kommissionen kunne støtte foranstaltninger iværksat af organisationer, der på EF-plan søger at løse de særlige problemer, som ældre jobsøgende udsættes for.

⁽¹⁾ Dok. KOM(90) 80.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1905/90
af Ben Fayot (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (2. august 1990)
 (91/C 130/16)

Om: Anerkendelse af invaliditetsgrad i Fællesskabets medlemsstater

Det kan konstateres, at grænsearbejdere erklæres for invalide (helt op til 80 %) og derfor uarbejdsdygtige af visse nationale instanser, mens instanser i nabolandene erklærer dem for arbejdsdygtige og nægter at godtage invaliditetsafgørelsen.

Mener Kommissionen ikke, at det for at sikre grænsearbejdernes frie bevægelighed er nødvendigt at opstille ensartede regler for anerkendelse i alle Fællesskabets medlemsstater af den invaliditetsgrad, der er fastslået i ét land?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
 (7. september 1990)

Som EF-Domstolen gentagne gange har understreget (¹), tilsigter forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 (²), der er baseret på EØF-Traktatens artikel 51, ikke en harmonisering af de forskellige socialsikringsystemer i Fællesskabet, men en koordinering af disse systemer. Invaliditetsbegrebet, der er en betingelse for tildeling af invaliditetsydelse, defineres således af hver enkelt medlemsstat. Derfor kan der ske det, at en lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende, der har arbejdet i to medlemsstater, opfylder betingelserne i den ene medlemsstats lovgivning for tildeling af en invaliditetsydelse, men ikke har ret til en sådan ydelse i henhold til lovgivningen i den anden medlemsstat.

For at undgå, at divergerende vurderinger af en arbejdstagers invaliditet forsinket udbetalingen af invalidepension, foreskriver artikel 40, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 1408/71, at en afgørelse, der er truffet af en medlemsstats institution angående en ansøgers invaliditet, er bindende for institutionen i enhver anden medlemsstat, forudsat at det er anerkendt i bilag V, at der er overensstemmelse mellem de i disse staters lovgivninger fastlagte kriterier for invaliditet.

Ved den oprindelige vedtagelse i 1971 af forordning (EØF) nr. 1408/71 var fire medlemsstaters lovgivninger medtaget i bilag IV (der i 1981 blev til bilag V). På grund af særlige træk ved den tyske lovgivning (der opererer med to invaliditetsgrader) og den nederlandske lovgivning (hvor allerede 15 % invaliditet giver ret til en ydelse) kunne Forbundsrepublikken Tyskland og Nederlandene ikke medtages i tabellerne over overensstemmelse.

Ved de efterfølgende udvidelser af Fællesskabet i 1973, 1981 og 1986 blev indføjelser af de nye medlemsstaters lovgivninger i bilag IV (eller V) udsendt til et senere tidspunkt. Det samme gjaldt ved udvidelsen af forordningerne i 1982 til også at omfatte selvstændige erhvervsdrivende.

Derfor har Kommissionen skønnet det hensigtsmæssigt at undersøge mulighederne for at udarbejde nye overensstemmelsestabeller, der omfatter flest mulige ordninger, og som kan vedtages af alle medlemsstater.

Der er iværksat en analyse af de nationale lovgivninger med henblik på en undersøgelse af de praktiske muligheder for at nå frem til en enstemmig tilslutning fra medlemsstaternes side. Det forberedende arbejde vil tage en vis tid, fordi der er tale om en meget omfattende lovgivning (i adskillige medlemsstater findes der flere forskellige ordninger) med store indbyrdes forskelle.

(¹) Domme af 5. juli 1967 (sag 2/67, de Moor, Sml. 1967, s. 243, og sag 9/67, Colditz, Sml. 1967, s. 285), 10. november 1971 (sag 27/71, Keller, Sml. 1971, s. 885), 6. december 1973 (sag 140/73, Mancuso, Sml. 1973, s. 1449), 25. november 1975 (sag 50/75, Massonet, Sml. 1975, s. 1473), 6. marts 1979 (sag 100/78, Rossi, Sml. 1979, s. 831), 12. juni 1980 (sag 733/79), Laterza, Sml. 1980, s. 1915), 9. juli 1980 (sag 807/79, Gravina, Sml. 1980, s. 2205) og 15. januar 1986 (sag 41/84, Pinna, Sml. 1986, s. 1).

(²) EFT nr. L 230 af 22. 8. 1983, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2332/89 (EFT nr. L 224 af 2. 8. 1989).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2001/90
af Leo Tindemans (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (1. september 1990)
 (91/C 130/17)

Om: Amerikansk forslag om en aftale mellem USA og EØF

Den tale, som den amerikanske udenrigsminister Baker holdt i Berlin i december 1989, vakte stor opsigt i hele verden. Han foreslog, at der blev indgået en aftale mellem USA og EØF for at etablere et grundlag for de fremtidige forbindelser.

Jeg syntes særlig godt om talen, fordi der allerede i Tindemans-rapporten om Den Europæiske Union, der offentliggjordes i december 1975, havde været fremsat et lignende forslag. I de forløbne 15 år er der imidlertid ikke opnået resultater af betydning fordi skiftevis USA og EF har forkastet et sådant forslag.

Nu ser vi os altså stillet over for et konkret forslag. Kan Kommissionen på den baggrund oplyse,

1. Om det amerikanske forslag kun vedrører EF-Kommissionen, eller om det ikke også skal behandles inden for EPS' rammer?

2. Om den allerede har reageret på Bakers forslag? Jeg har ikke kendskab til noget officielt svar?
3. Om den allerede har indledt forhandlinger om Bakerforslaget? Hvor langt er disse i bekræftende fald nået nu?
4. Om Baker-forslagets politiske aspekter er blevet undersøgt, dels af Kommissionen, dels inden for EPS' rammer? Hvilke resultater har en sådan undersøgelse givet?
5. Hvilke årsager der — såfremt hverken Kommissionen eller EPS har indledt en sådan undersøgelse — er til denne passivitet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**
(10. januar 1991)

Udenrigsminister Baker opfordrede i sin Berlin-tale til en styrkelse af de transatlantiske forbindelser, eventuelt på grundlag af en traktat mellem USA og Fællesskabet. To dage senere (den 15. december 1989) blev der ved afslutningen af et møde mellem Kommissionen og USA på ministerplan, der lededes af Jacques Delors og udenrigsminister Baker, udsendt en fælleserklæring, hvori man bekræftede den betydning, man på begge sider tillagde forbindelserne mellem EF og USA, og erklærede, at man havde til hensigt at styrke forholdet yderligere.

De skridt, der faktisk er taget for at udmønte denne hensigt i praksis, er omtalt i Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 1113/90 af J. Vandemeulebroucke (¹) og kan sammenfattende siges at bestå i en intensivering af kontakterne på alle planer og en bevidst indsats for at udvikle samarbejdet på området af fælles interesse og løse eller forebygge større handelsproblemer. EPS/USA-kontakterne er også blevet intensiveret både på ministerplan og på embedsmandsplan.

Samtidig har man efter Det Europæiske Råds møde i Dublin den 25. og 26. juni 1990 overvejet tanken om en transatlantisk erklæring.

I betragtning af udsigterne til institutionelle reformer i EF efter de to mellemstatlige konferencer i slutningen af året har der på de to sider af Atlanten været enighed om, at dialogen mellem EF og USA indtil videre bør styrkes på et de facto- og ad hoc-grundlag snarere end gennem en egentlig traktat.

(¹) EFT nr. C 94 af 11. 4. 1991, s. 13.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2150/90
af Michèle Alliot-Marie (RDE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**
(27. september 1990)
(91/C 130/18)

Om: Forhøjelse af udligningspræmien til producenter af får af bjergrace

I henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 3013/89 (¹) artikel 5, stk. 3, er størrelsen af den obligatoriske udligningspræmie for malkefår fastsat til 70 % af præmien for diegivende moderfår.

Fåreopdrættet i Baskerlandet og Bearn er af en særlig art. I disse regioner er der langt flere malkefår end får beregnet til kødproduktion. Avlerne af malkefår producerer lette lam, fordi disse er tilpasset bjerglandskabet, og da det er nødvendigt at sælge mere mælk, sælges disse lam ved en gennemsnitsvægt på 12 kg, hvilket placerer dem inden for den »lette« kategori. Mælkeudbyttet er lavt (gennemsnitlig 7 000 liter), og det supplerende salg af kød, som er absolut nødvendigt for at supplere de yderst beskedne indtægter, kan beløbe sig til 30 til 50 % af den samlede bruttofortjeneste.

Baskerlandet og Bearn er i betragtning af disse særlige forhold og den lokale fåreproduktions blandede karakter blandt de franske regioner ene om at blive ramt af disse betingelser i udligningssystemet.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at tilpasse beløbet og udligningspræmien til dette særlige tilfælde af fåreopdrættets tilpasning til naturforholdene?

(¹) EFT nr. L 289 af 7. 10. 1989, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**
(10. januar 1990)

Den præmieordning, der er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 3013/89 (den fælles markedsordning for fåre- og gedekød), er baseret på de specialiserede drifts- og afsætningssystemer i forbindelse med mælkeproduktion eller blandet produktion. Forordningen indebærer en nedsættelse på 30 % af præmiebeløbet, fordi produktionskoefficienten for lammekød i sidstnævnte tilfælde er lavere end den, der gælder for produktion af tunge lam. Markedsprisen for lam og sammensætningen af produktcenterens indkomster er også forskellige i de to produktionssystemer.

I forordning (EØF) nr. 3013/89 er der dog åbnet mulighed for, at en producent, der afsætter mælk eller mælkeprodukter fra moderfår, også kan modtage præmien på 100 % (uden nedsættelse). Det er en betingelse, at mindst 40 % af de på hans bedrift fødte lam opfedes til tunge lam

(25 kg levendevægt) enten på egen eller på en anden be-
drift, efter at lammene er solgt til en særlig opfednings-
virksomhed (kooperativ eller andet).

Under disse omstændigheder kan Kommissionen ikke
vedtage andre særlige foranstaltninger end dem, der er
vedtaget af Rådet, og som vedrører producenter, der
afsætter mælk.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2170/90

af Ernest Glinne (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. september 1990)

(91/C 130/19)

Om: Emballering af fast food-produkter og miljøbeskyt-
telse

Til imødegåelse af den meget hårde kritik, der i den sene-
ste tid er kommet til udtryk i Østtyskland, mod udviklin-
gen i selskabet »McDonald's Corporation Germany«, har
den administrerende direktør, Walter Rettenweber, med-
delt, at selskabet har afsat et beløb på ca. 950 000 US \$ til
beskyttelse af miljøet, som hyppigt forurenes af bortka-
stet plastik- eller frigoliteballage, som burde erstattes af
genbrugspapir.

Lignende fødevarerekæder i USA har påtaget sig tilsva-
rende forpligtelser.

Vil Kommissionen redegøre for sin holdning med hensyn
til sådanne miljøbeskyttelsesproblemer, ikke blot i Tysk-
land men også i EF som helhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(5. februar 1991)

Det faktum, at virksomheder som »McDonald's Corpora-
tion« bestræber sig på at anvende mere miljøvenlige for-
mer for emballage kan kun betragtes som opmuntrende.

På fællesskabsplan er et forslag til forordning om »miljø-
mærkning« ved at være færdigt og vil i nær fremtid blive
fremsendt til Rådet.

Kommissionen vil ligeledes i nær fremtid foretage en de-
taljeret gennemgang af alle spørgsmål vedrørende embal-
lage for at opstille en prioriteringsrækkefølge for aktio-
nen.

På linje med initiativet fra McDonald's Corporation er
Kommissionen af den opfattelse, at for at de anbefalede
aktioner skal kunne blive fuldt effektive, er det af stor
betydning, at enhver impliceret lige fra forbruger til pro-
ducent af emballage, herunder distributøren, inddrages i
bestræbelserne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2201/90

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. oktober 1990)

(91/C 130/20)

Om: Hindringer for EETAA's (Den Græske Fond for
Selvstyre og Udvikling) deltagelse i fællesskabspro-
grammer

EETAA, som oprettedes i 1985 efter enstemmig vedta-
gelse af den græske regering og på foranledning af den
græske stat og den græske kommunesammenslutning, har
indtil i dag deltaget i gennemførelsen af fællesskabspro-
grammer. Rent konkret:

1. De integrerede middelhavsprogrammer for Attika:
EETAA har stået for gennemførelsen af to foranstalt-
ninger under underprogram nr. 2 (den teritære sektor)
til foranstaltning nr. 1 (erhvervsuddannelse).
2. De integrerede middelhavsprogrammer for Vest-
grækenland, Peloppones, Makedonien og Trakien,
det østlige og centrale Grækenland samt Kreta.
EETAA har stået for gennemførelsen af foranstalt-
ning nr. 3 vedrørende underprogrammerne for gen-
nemførelse af ovennævnte integrerede middelhavs-
programmer.
3. Teknisk bistand. EETAA overtog tilrettelæggelsen af
en række seminarer.

På trods af, at Kommissionen havde fremsendt de beløb,
som EETAA er berettiget til (med sag 34761/MP/
1805/3.8.90 og 34393/MP/1716/30.7.90) har den græske
viceøkonomiminister i den senere tid givet ordre til, at de
penge, som vedrører EETAA, fortsat skal forblive uan-
vendt på den midlertidige konto i Grækenlands central-
bank. Det bør bemærkes, at EETAA har fremsendt alle
nødvendige dokumenter i sagen med henblik på en lø-
sning heraf.

Samtidig har Indenrigsministeriet på grundlag af arti-
kel 76 i udviklingslov nr. 1892/90, som den græske rege-
ring for nylig vedtog, ønsket, at regeringen repræsenteres
i EETAA's aktiekapital, selskabets bestyrelse og i den
daglige drift, hvilket er en flagrant overtrædelse af
tre grundlæggende artikler (25, 29, 42) i direktiv
77/91/EØF (1) om aktieselskaber.

Det skal bemærkes, at EETAA bl.a. foreslog finansiering
over fællesskabsstøtterammen for Grækenland af et ud-
dannelsescenter for ansatte i det lokale selvstyre. I forsla-
get, der oprindeligt var godkendt af myndighederne, var
denne del bagefter »forsvundet« fra forslaget tekst, da
det nåede frem til GD V i Kommissionen.

Kan Kommissionen oplyse, om den græske regering har
meddelt, hvorfor den lægger hindringer i vejen for
EETAA, samt om den agter at intervenere med henblik på
at sikre overholdelse af direktiv 77/91/EØF og de gene-

relle vilkår for gennemførelse af EF-programmer, som Kommissionen og Grækenland i fællesskab er nået til enighed om.

(¹) EFT nr. L 26 af 31. 1. 1977, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(18. januar 1991)

Kommissionen har bemærket de forsinkende udbetalinger til udviklingselskabet EETAA og har taget sagen op med de relevante græske myndigheder.

Med hensyn til overholdelse af EF-retten er det efter gennemgang af ordlyden af § 76 i lov nr. 1892/90 Kommissionens opfattelse, at denne bestemmelse kan udgøre en overtrædelse af artikel 25 og 29 i direktiv 77/91/EØF om aktieselskaber. De græske myndigheder anmodes om yderligere oplysninger, så sagen kan bedømmes bedre.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2211/90

af Ursula Schleicher (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. oktober 1990)

(91/C 130/21)

Om: Investeringsfremme til konserverindustrien

Der strømmer betydelige midler fra EF's regionalfond til de sydlige medlemsstater. Ifølge de foreliggende oplysninger anvendes de for en dels vedkommende til op- eller udbygning af konserverindustrien.

1. Har Kommissionen et overblik over, i hvilket omfang EF-midler er blevet anvendt til investeringsfremme inden for konserverindustrien i de sydlige EF-medlemsstater? Den bedes i bekræftende fald fremlægge en oversigt over støtten i de enkelte lande.
2. Har Kommissionen kendskab til konkurrenceforstyrrelser inden for denne sektor i medlemsstaterne som følge af den målrettede investeringsstøtte i bestemte regioner eller lande?
3. Har Kommissionen kendskab til bekymring hos arbejdstagerne over, at der er fare for, at denne investeringsfremme i andre lande kan medføre virksomhedslukninger på grund af de deraf følgende konkurrenceforvridninger?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(22. januar 1991)

1. Kommissionen tilsender direkte det ærede parlamentsmedlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat en oversigt over fordelingen efter medlemsstat af de projekter, som EFRU finansierede mellem 1975 og 1989 i konserverindustrien.
2. Ved ydelsen af EF-støtten sørger Kommissionen for, at konkurrencevilkårene ikke ændres.
3. Kommissionen er ikke af den mening, at dens investeringsstøtte til særlige sektorer og regioner medfører tab af arbejdspladser andre steder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2213/90

af Ursula Schleicher (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. oktober 1990)

(91/C 130/22)

Om: Forbrugerbeskyttelse i forbindelse med klassificering af kyllinger

Forbrugerne kan vurdere kvaliteten (og dermed prisen) på kyllinger på grundlag af klassificeringen.

1. Findes der en sådan klassificering i alle medlemsstater?
2. Gælder der de samme bestemmelser for inddeling i de forskellige klasser i medlemsstaterne?
3. Hvordan klassificeres kyllinger i de forskellige medlemsstater, der er blevet behandlet i et såkaldt »vandbad«?
4. I hvilke medlemsstater anvendes den såkaldte »sprøjtekølingsproces«?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(9. januar 1991)

1. & 2. Officiel klassificering af kyllinger er endnu ikke almindelig praksis i alle medlemsstater. Reglerne i Tyskland, Danmark, Frankrig og Nederlandene ligner i vid udstrækning hinanden med hensyn til klassificering efter kød og vægt. Ordningerne opfylder i vid udstrækning re-

kommandationerne fra De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa. Grækenland og Spanien klassificerer fjerkrækød efter hygiejneforholdene. Kommissionen har ikke kendskab til klassificeringsregler i de øvrige medlemsstater.

I et forsøg på at harmonisere disse forskellige vilkår i medlemsstaterne (bl.a. med henblik på det indre marked i 1993) udstedte Rådet i juni 1990 forordning (EØF) nr. 1906/90⁽¹⁾ om handelsnormer for fjerkræ. Disse fælles normer finder anvendelse fra den 1. juli 1991, men en række gennemførelsesbestemmelser er endnu ikke blevet fastlagt af Kommissionen, herunder klassificering.

3. Vandkølede kyllinger er generelt ikke underlagt en særlig klassificering, undtagen i Forbundsrepublikken Tyskland, hvor en klasse A klassificering kun gives til frosne eller dybfrosne kyllinger, som ikke har været vandkølede.

4. »Sprøjtøkølingsprocessen«, hvor der spøjtes vand ind i nedkølingsrummet for at øge nedkølingen og opretholde en vis overfladefugtighed, anvendes for tiden i fjerkræslagterier i Nederlandene, Tyskland og Danmark.

⁽¹⁾ EFT nr. L 173 af 6. 7. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2288/90
af **Carolinie Jackson (ED)**
til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**
(15. oktober 1990)
(91/C 130/23)

Om: Ændring af bilag I i direktiv 79/409/EØF

I sit svar på mit spørgsmål nr. H-330/89⁽¹⁾ erklærede Kommissionen, at et forslag om ændring af bilag I i direktiv 79/409/EØF⁽²⁾ om tilføjelse af truede fuglearter i Spanien og Portugal ville blive forelagt Udvalget for Tilpasning på dets næste møde. Hvor mange sådanne møder har fundet sted siden da, er dette nu blevet drøftet, og hvor langt er man nået i forslaget?

Det spanske ministerium for offentlige arbejder er ved at foreslå storstilede vandingsprojekter, der i betydelig grad vil påvirke en række fuglearters habitater, herunder adskillige, som i øjeblikket ikke er opført i bilag I i direktiv 79/409/EØF — som den spanske kejserørn, *Aquila adalberti*, og den sort-vingede glente, *Elanus caeruleus*.

1. Vil Kommissionen som et spørgsmål af allerstørste vigtighed nu sørge for, at bilag I til direktiv

79/409/EØF ændres, således at det medtager alle spanske og portugisiske arter, som har behov for foranstaltninger til beskyttelse af deres habitater?

2. Vil Kommissionen endvidere sørge for, at der ikke stilles fællesskabsmidler til rådighed til ovenfor nævnte vandingsprojekter uden en forudgående grundig og tilfredsstillende bedømmelse af virkningen på miljøet?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 3-383 (november 1989).

⁽²⁾ EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2438/90
af **Carlos Pimenta (LDR)**
til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**
(7. november 1990)
(91/C 130/24)

Om: Overrislingsprojekter i Spanien

Det spanske ministerium for offentlige arbejder har fremsat forslag om gennemførelse af overrislingsprojekter i de to flodbækkener ved Duero- og Tejo-floden, som vil berøre en hel række områder af stor betydning for beskyttelsen af fugle.

1. Er Kommissionen bekendt med, at disse planer i givet fald vil berøre fem områder, der allerede er klassificeret som beskyttede områder i henhold til direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle, og i alt 21 områder som opfylder betingelserne for en sådan beskyttelse, men som de spanske myndigheder endnu ikke eller kun delvis har klassificeret som beskyttede områder?

2. Er Kommissionen endvidere bekendt med, at:

a) Spanien har over 50 % af verdensbestanden af *Otis tarda*, en art, som er truet i global sammenhæng, og at de 21 områder, der henvises til ovenfor, rummer omkring 70 % af den spanske bestand af denne fugl?

b) Spanien har en af de største bestande i verden af *Aegypius monachus* og omkring 96 % af EF-bestanden, samt at et af de ovennævnte områder rummer en tredjedel af den samlede EF-bestand?

c) der blandt de andre arter, som er truet af overrislingsplanerne, indgår arter som *Tetrax tetrax*, *Grus grus*, *Aquila adalberti*, *Elanus caeruleus*, *Pterocles alchata*, *Pterocles orientalis*, *Gyps fulvus*, *Ciconia ciconia*, *Ciconia nigra*, *Falco naumanii* og *Circus pygargus*?

3. Vil Kommissionen i betragtning af de berørte områders usædvanligt store miljømæssige betydning drage omsorg for, at alle betalinger indstilles for så vidt angår allerede modtaget EF-støtte til disse planer,

og at der kræves foretaget fyldestgørende undersøgelser af virkningerne for miljøet, inden der ydes nogen form for økonomisk støtte?

**Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
på skriftlig forespørgsel nr. 2288/90 og nr. 2438/90
(17. januar 1991)**

1. Kommissionen, som er blevet fyldestgørende underrettet om Spaniens betydning for en række sjældene og udryddelsestruede fuglearter, har foretaget en gennemgang af eventuelle følgevirkninger for de steder, hvor der efter planerne skal gennemføres overrislingsforanstaltninger som foreslået inden for rammerne af EUGFL-driftsprogrammerne, ikke blot for de særligt beskyttede områders vedkommende, som er fredet i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle, men også for så vidt angår andre områder, der er registreret som værende lokaliteter af betydning for hele EF.

2. Kommissionen er opmærksom på den finansiering, der vedrører overrislingsplanerne i Spanien, og kan oplyse det ærede medlem om, at der i forbindelse med en række specifikke tilfælde og efter en nøjere gennemgang af mulige miljømæssige virkninger er blevet foretaget visse ændringer i en række programmer foreslået af de spanske myndigheder med det formål at nedbringe disses virkninger til et minimum.

3. Kommissionen skønner derfor, at disse overrislingsprogrammer i Spanien i den form, Kommissionen har godkendt, vil overholde de miljømæssige krav, herunder bl.a. den pågældende fællesskabslovgivning. Den vil dog ganske særligt tage dette aspekt i betragtning ved kontrollen med disse programmets iværksættelse.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2354/90
af Winifred Ewing (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. oktober 1990)
(91/C 130/25)**

Om: Rådets forordning (EØF) nr. 170/83

Kan Kommissionen oplyse, om Rådets forordning (EØF) nr. 170/83 ⁽¹⁾ er blevet officielt oversat til alle Det Europæiske Fællesskabs arbejdsprog?

Vil Kommissionen i benægtende fald oplyse, hvilke sprogversioner der ikke foreligger, samt omgående kontrollere nøjagtigheden af eventuelt uofficielle oversættel-

ser, der internt er i omløb i Kommissionen (navnlig uofficielle oversættelser af artikel 8)?

⁽¹⁾ EFT nr. L 24 af 27. 1. 1983, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín
(14. januar 1991)**

Kommissionen bekræfter, at forordning (EØF) nr. 170/83 blev offentliggjort den 27. januar 1983 i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. L 24 på syv fællesskabsprog og 1985 på spansk og portugisisk i specialudgaven af *De Europæiske Fællesskabers Tidende* med overskriften »04. Pesca«.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2386/90
af José Valverde López (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(25. oktober 1990)
(91/C 130/26)**

Om: Situationen i Gibraltar i lyset af de nye retningslinjer for Fællesskabets strukturfonde

I forbindelse med reformen af strukturfondene er der fastsat en række mål, der medfører udarbejdelse af nogle rammer for fællesskabsstøtte. Hvilke foranstaltninger påtænkes iværksat i Gibraltar inden for rammerne af ovennævnte mål?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen
(4. januar 1991)**

For så vidt angår reformen af strukturfondene, er Gibraltar ikke for tiden omfattet af de regionale mål, dvs. mål nr. 1, 2 og 5b ⁽¹⁾.

For så vidt angår de horisontale mål nr. 3 og 4, henvises det ærede medlem til svaret på hans skriftlige forespørgsel nr. 2387/90 vedrørende Den Europæiske Socialfond.

Med hensyn til mål nr. 5a (horisontale mål på landbrugsområdet) finder Fællesskabets landbrugs- og fiskeribestemmelser ikke anvendelse på Gibaltars område i henhold til artikel 28 i akten vedrørende Det Forenede Kongeriges tiltrædelse.

De britiske myndigheder har netop tilsendt EFRU en ansøgning om finansiering af et pilotprojekt for Gibraltar i henhold til artikel 10 i EFRU-forordningen ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Artikel 9, stk. 6 og 7, i rammeforordningen (EØF) nr. 2052/88 (EFT nr. L 185 af 15. 7. 1988).

⁽²⁾ Forordning (EØF) nr. 4254/88 (EFT nr. L 374 af 31. 12. 1988).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2388/90
af José Valverde López (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(25. oktober 1990)
(91/C 130/27)

Om: Fællesskabsaktioner i Gibraltar med støtte fra EFRU

Hvilke investeringer har Det Europæiske Fællesskab godkendt og agter at foretage i Gibraltar med midler fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan
(19. december 1990)

Gibraltars regering har ansøgt om medfinansiering af et pilotprojekt under artikel 10 i forordning (EØF) nr. 4254/88 vedrørende EFRU ⁽¹⁾. Kommissionen er for øjeblikket i gang med at gennemgå forslaget.

⁽¹⁾ EFT nr. L 374 af 31. 12. 1988.

af husdyrmarkeder. De indgår i et specifikt program, der er udarbejdet af den pågældende medlemsstat og godkendt af Kommissionen.

Der blev indgivet et projekt til Kommissionen vedrørende anlæggelse af et fåremarked i Vasles, men dette projekt opfyldte ikke betingelserne i det tilsvarende specifikke program.

Der vil fortsat bestå en sådan form for støtte i forbindelse med den nye rådsforordning (EØF) nr. 866/90 af 29. marts 1990 om forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter ⁽²⁾.

De andre investeringer (Maison de l'Agneau og Conservatoire international des Races Ovines) synes ikke at falde ind under denne forordnings anvendelsesområde.

I henhold til artikel 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 4256/88 ⁽³⁾ kan der afsættes bevillinger til pilot- eller demonstrationsprojekter. I tilfælde af at de nævnte investeringer opfylder denne artikels betingelser, kan Kommissionen eventuelt undersøge de ansøgninger, den får forelagt.

⁽¹⁾ EFT nr. L 51 af 23. 2. 1977.

⁽²⁾ EFT nr. L 91 af 6. 4. 1990.

⁽³⁾ EFT nr. L 374 af 31. 12. 1988.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2401/90
af Jean-Pierre Raffarin (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(25. oktober 1990)
(91/C 130/28)

Om: Modernisering af fåremarkedet

Mens landmændene, især inden for fåresektoren, har mange vanskeligheder, planlægger visse kommuner som f.eks. Vasles-kommune i departementet Deux-Sèvres initiativer med henblik på en modernisering af deres ugentlige marked, oprettelse af et »Lammets Hus« og et internationalt institut for bevarelse af fåreracerne.

Vil Kommissionen i betragtning af disse projekters betydning for fåreavlen være rede til at yde finansiel støtte til denne form for initiativer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry
(7. december 1990)

Der er inden for rammerne af Rådets forordning (EØF) nr. 355/77 ⁽¹⁾ ydet tilskud til investeringer i forbindelse med forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter. Nogle projekter har vedrørt modernisering eller flytning

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2417/90
af Gianfranco Amendola, Paul Lannoye og Gérard Monnier-Besombes (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. november 1990)
(91/C 130/29)

Om: Kommissionens tilskud til organisationen Globe-EC

Bevillingerne til europæiske miljøorganisationer (tidligere konto 6621) ydes, hvis disse er åbne for alle borgere, og de overstiger normalt ikke 30 % af de samlede udgifter.

EF har finansieret Globe-EC med et beløb på 100 000 ecu (dok. PE 144.134), svarende til det samlede budgetoverslag for 1990 for denne organisation, som udelukkende støttes og består af europæiske parlamentsmedlemmer.

Finansieringen dækker også støtte fra Globe-EC til Globe International.

Globe-EC, Globe-US og Globe-Japan udgør Globe International, og Globe-US har modtaget 5 000 US \$ fra Waste Management.

1. Kan Kommissionen oplyse, om den blandt kriterierne for ydelse af tilskud også tager hensyn til miljøorgani-

- sationernes principper, aktioner og repræsentative karakterer?
2. Kan Kommissionen nævne de organisationer, der hidtil har modtaget tilskud samt oplyse, hvilket beløb, der hvert år er ydet til hver enkelt organisation i forhold til organisationernes samlede udgifter?
 3. Hvorledes begrundes Kommissionen den samlede finansiering af Globe-EC, som er en organisation, der udelukkende består af parlamentsmedlemmer?
 4. Mener Kommissionen ikke, at det er i modstrid med dens miljøpolitik at finansiere en organisation, der er sammensluttet med en anden, som modtager finansiering fra Waste Management, der er kendt for sine ødelæggelser på miljøet?
 5. Mener Kommissionen ikke, at den bør fremsætte et forslag til afgørelse, som fastlægger kriterierne for finansiering til europæiske miljøorganisationer for at sikre korrekthed, gennemsækelighed og ensartede anvendelseskriterier?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(12. februar 1991)

1. Det tilskud på 100 000 ecu, der er ydet til Globe, er bevilget over de midler, der står til rådighed på budgetpost nr. 6630 (og ikke nr. 6621). Hensigten med denne konto er at yde finansiel støtte til foranstaltninger med henblik på at fremme den generelle oplysning om de miljømæssige aspekter og ikke, som det er tilfældet med nr. 6621, at yde støtte til dækning af driftsomkostningerne for de europæiske miljøorganisationer. For så vidt angår den procentsats for finansieringen, som de ærede medlemmer omtaler, eksisterer denne ikke for konto nr. 6630's vedkommende.

For så vidt angår den indgåede finansielle forpligtelse med hensyn til Globe, drejer det sig her om delvis finansiering af en oplysningskampagne i Europa, som foretages af Globe. Denne er derfor helt på linje med kommentaren til og kriterierne for ydelse af støtte i medfør af konto nr. 6630.

2. I betragtning af, at det her drejer sig om en forpligtelse i medfør af budgetpost nr. 6630, som omfatter specifikke miljøaktioner, og ikke tilskud til miljøorganisationer, bliver dette spørgsmål ikke aktuelt i denne sammenhæng.

3. Tildeling af støtte over budgetpost nr. 6630 kan ske i forbindelse med enhver foranstaltning, som åbner mulighed for en multiplikator-effekt af seriøs karakter; sammensætningen af den pågældende ansvarlige organisation spiller i den forbindelse ingen større rolle.

I henhold til artikel 3 i den overenskomst, der er indgået mellem Globe og Kommissionen, kan finansieringen finde sted i størrelsesordenen 100 000 ecu eller 58 % af de samlede omkostninger, alt efter, hvilket af beløbene der er det laveste. I sit foreløbende budgetoverslag af 20. december 1989 havde Globe regnet med samlede omkostninger for hele regnskabsåret på 173 438 ecu.

4. Kommissionen ligger ikke inde med oplysninger vedrørende et bidrag på 5 000 US \$ fra Waste Management til Globe-US. Al den stund den kampagne, der er genstand for finansiel støtte fra Kommissionen, er begrænset til kun at omfatte Europa og Globe-Europa, kan Kommissionen ikke se nogen forbindelse mellem et bidrag til Globe-US og den europæiske kampagne.

5. Inden for de allerseneste år har Kommissionen altid åbent sammen med Europa-Parlamentet drøftet indholdet af og målsætningerne for konto nr. 6621 og 6630 på Det Almindelige Budget, navnlig inden for rammerne af den årlige budgetvedtagelsesprocedure. Kommissionen har aldrig haft indtryk af, at Europa-Parlamentet har sat spørgsmålstejn ved, om disse to budgetposter blev forvaltet korrekt, gennemsækeligt og ensartet, idet forvaltningen af disse har fundet sted inden for de meget stramme rammer, der er fastsat af budgetmyndigheden under vedtagelsen af årsbudgettet. Dette gælder ligeledes for det konkrete tilfælde, der er bragt på bane af de ærede medlemmer. Desuden minder Kommissionen om det svar, som den allerede har afgivet på skriftlig forespørgsel nr. 2425/88 af Salvador Garriga Polledo (¹), og hvori den i vid udstrækning har givet en skildring af de kriterier og principper, der gælder for dens valg af, hvilke foranstaltninger der skal modtage finansiel støtte via budgetposterne 6621 og 6630.

(¹) EFT nr. C 270 af 23. 10. 1989, s. 43.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2418/90
af Mihail Papayannakis (GUE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. november 1990)
(91/C 130/30)**

Om: Oplysninger om de programmer, der modtager støtte på grundlag af forordning (EØF) nr. 4028/86

Ifølge oplysninger fra fællesskabsborgere giver hverken de græske myndigheder eller Kommissionen oplysninger om de akvakulturprogrammer, der i Grækenland modtager støtte på grundlag af forordning (EØF) nr. 4028/86 (¹), selv om der gentagne gange er blevet anmodet herom.

Bør de græske myndigheder i henhold til artikel 32 i forordning nr. 4253/88 ikke give disse oplysninger? Hvis ingen kan indhente oplysninger om denne anvendelse af Fællesskabet midler, kan Kommissionen da og er den rede til at give disse? Og mere konkret kan Kommissionen give mere detaljerede oplysninger (projekternes nøjagtige placering og art) vedrørende de 17 akvakulturprogrammer (²), som modtager støtte i 1990—1991 på grundlag af forordning (EØF) nr. 4028/86.

(¹) EFT nr. L 376 af 31. 12. 1986, s. 7.

(²) EFT nr. C 123 af 19. 5. 1990, s. 3.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín**

(25. januar 1991)

Der blev efter forordning (EØF) nr. 4028/86 som led i første tranche 1990 finansieret 17 græske projekter på akvakulturområdet.

Kommissionen sender direkte det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat en oversigt over den geografiske fordeling af disse projekter med en nøjere angivelse af de forudsete investeringers art.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2427/90

af Ernest Glinne (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(7. november 1990)

(91/C 130/31)

Om: Gennemførelse af Rådets direktiver om gasflasker

Rådets direktiver om sømløse gasflasker af stål, sømløse gasflasker af renaluminium og af aluminiumlegering samt svejste gasflasker af ulegeret stål er netop blevet gjort til genstand for en dispensation fra den belgiske kongelige anordning (Arrêté royal) af 12. juni 1989 til gennemførelse af de nævnte direktiver.

En ministeriel bekendtgørelse (Arrêté ministériel), som blev offentliggjort i det belgiske statstidende af 27. september 1990, imødekommer den ansøgning om dispensation, der er blevet indgivet af en række firmaer fra den belgiske sammenslutning af kemiske virksomheder, la Fédération des industries chimiques de Belgique; disse virksomheder har navnlig været modstandere af artikel 10, stk. 1, 10, stk. 2, og 11, stk. 1 i ovennævnte anordning. De pågældende firmaer har nu fået tilladelse til at foretage opfyldning af udenlandske gasflasker af EØF-type, som ikke lever op til forskrifterne i den kongelige anordning, samt til at importere sådanne flasker.

De flasker, der importeres på dispensation, må ikke fyldes igen i Belgien og skal eksporteres efter tømning.

Følgende oplysninger udbedes:

1. Er Kommissionen overbevist om, at der bliver tale om flasker af EØF-type, samt om at begrænsningerne hvad angår modtagere og brug vil blive overholdt?
2. Har andre medlemsstater indført eller til hensigt at indføre en lignende dispensation?
3. Har Kommissionen været inddraget i de fornyede overvejelser om de pågældende direktiver fra Rådet i Belgien?

4. Kan forbrugeren og den berørte del af befolkningen regne med fortsat at nyde godt af den beskyttelse af sikkerheden, som direktiverne havde til formål at frembringe?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(4. februar 1991)

Fællesskabsdirektiverne om gasflasker ⁽¹⁾ samt rammedirektivet ⁽²⁾ indeholder forskrifter, som flasker af EØF-type skal opfylde for at kunne markedsføres.

Disse direktiver er »frivillige«, således at medlemsstaterne ved siden af udmøntningen i national lovgivning af fællesskabsdirektiverne kan have afvigende bestemmelser for samme aspekt, som er omfattet af fællesskabsdirektiverne, nemlig konstruktionen af gasflasker. Aspekterne vedrørende anvendelsen af disse flasker er ikke omfattet af ovennævnte direktiver.

På grundlag af det ovenfor anførte:

1. Antages gasflasker at være af EØF-type, hvis de er forsynet med de mærker, som er fastsat i særdirektiverne
Medlemsstaterne kan under overholdelse af Traktaten fastsætte nationale bestemmelser for så vidt angår bl.a. anvendelsen af disse flasker.
2. Kommissionen har ikke kendskab til, hvorvidt andre medlemsstater benytter sig af en national fravigelse af denne art vedrørende anvendelsen.
3. Kommissionen er ikke tilknyttet det forberedende arbejde på nationalt plan til udmøntning af fællesskabsdirektiverne i national lovgivning og heller ikke de bestemmelser, der afviger fra disse direktiver som følge af deres frivillighed.
4. Eftersom der er tale om bestemmelser, som ikke omfattes af fællesskabsdirektiverne, påhviler det den pågældende medlemsstat selv at fastsætte det sikkerhedsniveau, man anser for at være nødvendigt og tilstrækkeligt, og at sikre, at dette niveau overholdes for at beskytte forbrugere og deres pårørende.

Skulle dette niveau imidlertid ikke resultere i den forventede sikkerhed, er det ikke udelukket, at der vil kunne foreslås passende foranstaltninger med henblik på at harmonisere anvendelsesaspekterne. I øvrigt er arbejdet vedrørende konstruktionen af gasflasker med henblik på at tage den valgfri karakter heraf, der er indført i direktiverne, op til fornyet overvejelse, allerede påbegyndt.

⁽¹⁾ Direktiv 84/525/EØF, 84/526/EØF og 84/527/EØF (EFT nr. L 300 af 19. 11. 1984).

⁽²⁾ Direktiv 76/767/EØF (EFT nr. L 262 af 27. 9. 1976).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2433/90af **Ernest Glinne (S)**

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(7. november 1990)

(91/C 130/32)

Om: Lægeuddannelse og tortur

Ifølge de undersøgelser, der er foretaget af Rehabiliteringscentret for Torturofre i København, medvirker et voksende antal læger ved torturhandlinger.

Det er disse læger, der åbner mulighed for, at fænomenet tortur kan brede sig i verden så effektivt, som det i dag er tilfældet. Lederen af Rehabiliteringscentret for Torturofre, Inge Genefke, anser Madrid-erklæringen for at være et uundværligt redskab til bekæmpelse af denne svøbe. Erklæringen blev vedtaget af De Tolv for et år siden, og den rummer en henstilling til medlemsstaterne om at undervise vordende læger i at modstå enhver form for pres, der tager sigte på at tvinge dem til at handle i modstrid med de lægeetiske regler.

Kan Rådet besvare følgende spørgsmål:

- hvilke medlemsstater efterlever allerede nu denne erklæring?
- hvilke foranstaltninger er der truffet for at fremskynde iværksættelsen af den nævnte undervisning?
- eksisterer der på fællesskabsplan et samarbejde mellem de forskellige universiteter med henblik på at skabe en harmoniseret undervisning?

Svar

(10. april 1991)

1. Rådet kan, som ved så mange tidligere lejligheder i dette forum, kun bekræfte, at det betragter menneskerettighedernes overholdelse som et grundlæggende princip.

Rådet minder dog det ærede parlamentsmedlem om, at menneskerettighedernes overholdelse og spørgsmål i forbindelse hermed, i det store og hele er de enkelte medlemsstaters ansvar, idet de skal overholde de internationale forpligtelser, som de har tiltrådt.

2. Alle EF's medlemsstater har ratificeret De Forenede Nationers konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som trådte i kraft i juni 1987. Det hedder i artikel 10 i denne konvention:

- »1. Enhver deltagende stat skal sikre, at undervisning og oplysning vedrørende forbudet mod tortur indgår i undervisning og træning af civil eller militært retshåndhævelsespersonale, lægeligt personale, offentligt ansatte og andre personer, som måtte være

involveret i forvaring, forhør eller behandling af enhver person, som er underkastet enhver form for anholdelse, tilbageholdelse eller fængsling.

2. Enhver i denne konvention deltagende stat skal medtage dette forbud i de regler eller retningslinjer, der er udstedt med henblik på sådanne personers pligter og funktioner.«.

Endvidere er medlemsstaterne forpligtet til regelmæssigt at oplyse De Forenede Nationers Kommission mod Tortur om de fremskridt, som er gjort i overensstemmelse med FN-konventionens ovennævnte artikel 10.

3. Madrid-erklæringen indeholder en række henstillinger vedrørende læger, lægeetik og tortur. Den blev vedtaget i november 1989 af Det Stående Udvalg for Læger i De Europæiske Fællesskaber, det internationale organ for de tolv medlemsstaters nationale lægeforeninger.

For så vidt gennemførelsen af denne erklæring i medlemsstaterne er det ikke Rådets rolle at tage stilling på et område, som ikke henhører under Fællesskabets kompetence.

4. I Fællesskaberne er harmoniseringen af undervisningen af lægepersonalet omfattet af flere direktiver, som følges til stadighed af rådgivende udvalg.

Kommissionen kan naturligvis i givet fald foreslå nye initiativer på området.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2442/90af **Gerardo Fernández-Albor (PPE)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(7. november 1990)

(91/C 130/33)

Om: EFRU's manglende deltagelse i regionernes industrielle udvikling

Den industrielle udvikling i visse af EF's Middelhavslande er i høj grad afhængig af den støtte, som Fællesskabet gennem EFRU kan yde til nye industrianlæg, foruden den nationale regionalstøtte til styrkelse af den industrielle udvikling.

For Spaniens vedkommende sker det imidlertid i mange tilfælde, at der på støtteanmodningerne under rubrikken »regional støtte« ved siden af det nationale bidrag er opført et negativt svar fra EFRU til de forskellige anmodninger om støtte til nye industrier, der skal fremme udviklingen i de regioner, hvor der kræves en startimpuls til disse industrier med henblik på at fremme et definitivt opsving.

Kan Kommissionen forklare, hvorfor der for Spaniens vedkommende ikke opnås støtte fra EFRU til udviklingen af industrier, til hvis oprettelse der ydes nationale tilskud i form af regional støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan
(9. januar 1991)

Den regionale støtte, som Kommissionen har godkendt i henhold til EØF-Traktatens artikel 92 og 93, kan efter anmodning fra medlemsstaterne medfinansieres af Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU).

Finansieringsplanen for fællesskabsstøtterammen for de spanske regioner under mål nr. 1, der er et resultat af udvælgelsen af prioriterede felter som led i partnerskabet, omfatter afsnit vedrørende »støtte til industri, servicefag og håndværk« og »støtte til investeringer i turisme« med et samlet tilskud fra EFRU på 767,6 mio. ecu.

Finansieringsplanen for fællesskabsstøtterammen for de spanske områder under mål nr. 2 omfatter et prioriteret felt vedrørende »oprettelse og udvikling af produktionsaktiviteter«, hvortil EFRU yder et tilskud på 85,1 mio. ecu.

Endelig omfatter finansieringsplanen for fællesskabsstøtterammen for de spanske områder under mål nr. 5b et prioriteret felt vedrørende »diversificering af erhvervsaktiviteter og forbedring af basisinfrastrukturene«, hvortil EFRU yder et tilskud på 61,1 mio. ecu.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2449/90
af Gianfranco Amendola (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. november 1990)
(91/C 130/34)

Om: Projekt på Fællesskabets bestilling i Liguria — Italien

Gennem regionalrådet i Liguria er der fremsat oplysninger om et projekt, der er underkastet industriel fortrolighed, og som er bestilt af Fællesskabet. Dette projekt skulle dreje sig om inertiseringsprocesser for toksisk materiale, foretaget af virksomheden Ansaldo, som skal anlægges i den opfyldte del af havnen i Genova-Voltri.

1. Kan Kommissionen oplyse, om dette er korrekt og i bekræftende fald redegøre præcist for projektet og begrundelserne herfor?

2. Kan Kommissionen ved et bekræftende svar på punkt 1 oplyse, på hvilken måde man garanterer overholdelsen af fællesskabsdirektiverne vedrørende affald?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(31. januar 1991)

1. Kommissionen bekræfter den oplysning, som det ærede medlem har fået fra Regionalrådet i Liguria.

I forbindelse med MEDSPA-programmet deltager Kommissionen rent faktisk i finansieringen (26,92% af det samlede beløb) i et pilotprojekt, som udføres af Ansaldo SpA, for behandling af havneslam ved neutralisering. En sådan proces består hovedsagelig i at »indeslutte« slammet i en matrix, der ikke kan angribes kemisk eller fysisk i eksternt miljø, hvilket vil sige bestandig og anvendelig som bindemateriale og byggeprodukt (dækplader til broer, fliser i kemisk industri, beton til diger osv.). Hvis forsøget lykkes, vil slutresultatet i praksis være, at et materiale, der indeholder forskellige toksiske og farlige stoffer, og som indtil for nylig blev dumpet på åbent hav, gøres miljøuskadeligt.

De i øjeblikket gældende regler i Italien forbyder imidlertid denne praksis. Problemet omkring dette slams skæbne, der skal fjernes fra havnene for at skibstrafikken kan opretholdes, forbliver således uløst. Det igangværende forsøg vil kunne blive en miljøvenlig løsning på et problem, som et stort antal havne i Fællesskabet står over for.

Det drejer sig altså ikke specielt om produkter fra virksomheden Ansaldo, men fra en lang række aktiviteter og skibsværfter i og omkring havne.

For så vidt angår industrihemmeligheden, har Kommissionen forstået, at det udelukkende vedrører de cementmatricer, der er udviklet til at indeslutte slammet og det stof, der tilsættes agglomeratet for at neutralisere det. Der kan eventuelt tages patent på sådanne processer.

2. Havneslam er ikke underlagt nogen særlig EF-bestemmelse. Bortskaffelse heraf skal dog overholde bestemmelserne i Rådets direktiv 78/319/EØF (1) om giftigt og farligt affald.

Det ovennævnte projekt sigter mod at demonstrere, at slam, der er hensigtsmæssigt neutraliseret, kan tjene som sekundært råstof i visse byggesektorer.

(1) EFT nr. L 84 af 31. 3. 1978.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2458/90
af Mihaïl Papayannakis og Cesare De Piccoli (GUE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. november 1990)
 (91/C 130/35)

Om: Forsikring af biler

Ifølge klager fra borgere, der rejser med deres privatbiler fra Grækenland til andre lande i Europa, kræver næsten alle de græske forsikringselskaber, at der til forsikringskontrakterne for disse biler tilføjes en håndskrevet klausul, hvorefter tyveriforsikringen ikke gælder i Italien (og i Jugoslavien), selv om forsikringstageren ønsker og betaler for en generel tyveriforsikring ud over den normale ansvarsforsikring.

Kommissionen bedes oplyse, om den finder denne klausul, på den måde den tilføjes den trykte kontrakt, lovlig, og hvorvidt den i øvrigt er i overensstemmelse med ånd og bogstav i den EF-politik, der skal føre til oprettelse af det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan
(1. februar 1991)

Medlemsstaternes myndigheder kan i henhold til direktiv 73/239/EØF ⁽¹⁾ (første skadesforsikringsdirektiv og 88/357/EØF ⁽²⁾ (andet skadesforsikringsdirektiv) fastsætte forsikringstaksterne for gruppe 3 (kaskoforsikring af motorkøretøjer), men de græske myndigheder har meddelt Kommissionen, at de ikke for øjeblikket har nogen indflydelse på tariffene, der fastsættes frit. Der er derfor ikke på forhånd nogen kommerciel grund til, at de græske forsikringselskaber skulle være uvillige til at dække den pågældende risiko mod en passende præmie.

Det fremgår ikke klart af forespørgslen, om alle græske forsikringselskaber udelukker risikoen for tyveri i Italien fra deres motorforsikringspolicer og dermed i praksis hindrer forbrugerne i at tegne en sådan forsikring i Grækenland. Der er i så fald tale om en hindring for den fri bevægelighed for varer og personer og om konkurrencebegrænsning, hvilket kan gøre det nødvendigt, at de græske myndigheder og måske endog Kommissionen griber ind, hvis der er noget, der tyder på, at der er indgået ulovlige aftaler. Kommissionen søger at skaffe sig yderligere oplysninger i sagen.

Den bestemmelse, der nævnes i forespørgslen, er ikke i sig selv ulovlig, da der i Grækenland er kontraktfrihed mellem forsikringselskaber og forsikringstager inden for tyveriforsikring. Et forsikringselskaber kan ikke tvinges til at forsikre en bestemt risiko.

At klausulen er håndskreven, gør den ikke i sig selv ulovlig, forudsat naturligvis at forsikringstager er orienteret og på forhånd har accepteret den.

⁽¹⁾ EFT nr. L 228 af 16. 8. 1973.

⁽²⁾ EFT nr. L 172 af 4. 7. 1988.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2459/90
af Luigi Vertemati (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. november 1990)
 (91/C 130/36)

Om: Miljøbetingede skattelettelser

Blandt de mange spørgsmål, som det italienske formandskab har ønsket at fremme og nå til en bedre definition af i såvel Traktaterne som i EF's retsakter er miljøpolitikken.

For at følge dette spørgsmål op indkaldte den italienske miljøminister, Giorgio Ruffolo, den 22. september 1990 til en uformel samling af EF-landenes miljøministre.

Vil Kommissionen underrette Parlamentet om, hvilke spørgsmål der drøftedes på mødet og resultaterne heraf?

Det vil især være nyttigt, hvis det kunne oplyses, hvad resultatet var med hensyn til det hensigtsmæssige i at indføre økonomiske incitamenter i EF's miljøpolitik og med hensyn til behovet for snarest at kunne anvende operative instrumenter (Det Europæiske Miljøagentur og Miljøfonden)?

Det vil endvidere være af stor betydning, hvis det kunne oplyses, hvilke retningslinjer miljøministrene har fundet frem til i forbindelse med en eventuel ændring af traktaterne for så vidt angår EF's miljøpolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(18. januar 1991)

Rådet (miljø) bekræftede på mødet den 29. og 30. oktober 1990 retningslinjerne fra det uformelle rådsmøde i Rom om de økonomiske og fiskale instrumenter.

I sine konklusioner understreger Rådet navnlig nytten af de økonomiske og fiskale instrumenter med henblik på at forøge effektiviteten af aktioner, der tager sigte på miljøbeskyttelse. Man bør ligeledes undersøge muligheden for en fællesskabsaktion indenfor denne ramme. Rådet peger

blandt de områder, som kræver særlig opmærksomhed, bl.a. på:

- klimænderinger (drivhusgasser)
- fast affald
- miljøhensyn inden for andre fællesskabspolitikker
- vandforurening.

Kommissionen er for sit vedkommende igang med at forberede konkrete forslag vedrørende klimænderinger samt generelle retningslinjer vedrørende fast affald.

For så vidt angår Miljøagenturet har Miljørådet godkendt dets funktionsregler og Kommissionen ønsker, at de kompetente instanser hurtigst muligt træffer afgørelser om sædet.

For så vidt angår revision af Traktaterne, vil dette spørgsmål blive berørt inden vor rammerne af regeringskonferencen om den politiske union.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2466/90
af Giuseppe Mottola (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. november 1990)
(91/C 130/37)

Om: EF-direktiv om fugle

1. Har Kommissionen kendskab til de praktiske vanskeligheder, som gennemførelsen af direktiv 79/409/EØF ⁽¹⁾ medfører i medlemsstaterne?
2. Har Kommissionen særlig kendskab til de fortolkningsproblemer, direktivets artikel 7 foranlediger, idet den forbyder jagt på trækkende arter under deres træk til redebygningsstedet?
3. Er det acceptabelt, at det påhviller en dommer at fastlægge de af ovennævnte artikel 7 omfattede arter?
4. Kan Kommissionen ikke hjælpe de nationale administrationer med at fastsætte tidspunkterne for jagtens åbning og afslutning?

⁽¹⁾ EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(17. januar 1991)

1. & 2. Som led i sit arbejde med kontrollen af gennemførelsen af fællesskabsretten er Kommissionen i gang med at undersøge den generelle situation og de problemer, der melder sig i forbindelse med fortolkningen.

3. De forskellige arter, som der kan drives jagt på, er fastsat i bilag II til direktiv 79/409/EØF (artikel 7), og følgelig er det ikke den enkelte dommers opgave at bestemme disse.

4. Kommissionen kan altid yde støtte til de enkelte landes administrationer, for at disse kan finde løsninger på de tekniske og videnskabelige problemer, der melder sig i forbindelse med gennemførelsen af Rådets direktiv 79/409/EØF.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2470/90
af Miguel Arias Cañete (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. november 1990)
(91/C 130/38)

Om: Gennemførelse af fiskeriaftalen mellem EF og Marokko

Da det i fiskeriaftalen mellem Fællesskabet og Marokko fastsættes, at protokollen af 1. marts 1988 udløber den 29. februar 1992, og da denne protokol således har været gældende i mere end halvdelen af dens gyldighedsperiode, kan Kommissionen da oplyse følgende:

1. Hvorledes har dens udnyttelsesgrad været i forhold til de berammede fiskerimuligheder (det nordlige område: trawl, notfartøjer, linefartøjer, fiskeri efter svampedyr; det sydlige område: notfartøjer, kystfiskeri, blækspruttefiskeri, trawl og linefartøjer; begge områder: tunfiskeri)?
2. Hvilke medlemsstater har opnået fiskerilicenser og i hvilket omfang?
3. Hvilke resultater har de videnskabelige programmer givet i forbindelse med efterforskning efter fiskeresourcer, bedre forvaltning af disse samt kontrol med udnyttelsen heraf?
4. Hvilken anvendelsen er der sket af bevillingerne til studielegater?
5. Er der i de pågældende farvande opstået konflikter, som fællesskabsflåden har været indblandet i, og hvordan er de i bekræftende fald blevet løst?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín
(18. januar 1991)

Da det er nødvendigt at sikre Fællesskabets forhandlingsposition, kan Kommissionen ikke give detaljerede oplysninger om udnyttelsen af fiskeriaftaler.

Med hensyn til den pågældende aftale kan den hidtidige udnyttelsesgrad generelt betragtes som helt tilfredsstillende.

Blandt medlemsstaterne har Portugal, Frankrig og især Spanien opnået licenser udstedt i forbindelse med denne aftale.

De midler, der skal anvendes til finansiering af de videnskabelige programmer, udbetales direkte til Havfiskeriministeriet. De tager sigte på at styrke fiskeriforskningen og forbedre forvaltningen af fiskeressourcerne.

I den forbindelse har de marokkanske myndigheder tilrettelagt et togt til forskning på blækspruttebestanden i perioden september/oktober 1990 i samarbejde med EF's eksperter.

Hovedparten af de bevillinger, der er beregnet til stipendier, er blevet udnyttet (herunder stipendier, der kan anvendes til dækning af udgifter til deltagelse i internationale møder). Disse stipendier giver marokkanske statsborgere mulighed for ikke blot at følge studier i Europa på forskellige fiskerifaglige områder men også at deltage i praktiske uddannelseskurser om bord på fartøjerne.

Fællesskabets fiskere har haft visse problemer specielt i forbindelse med Marokkos indførelse af en ny fiskerikodeks.

Kommissionen intervererede for at få afholdt et ekstraordinært møde i Den Blandede Kommission som fastsat i artikel 10 i fiskeriaftalen EØF/Marokko.

Dette møde i Den Blandede Kommission, som fandt sted i Rabat den 19. og 20. marts 1990, gav de to parter mulighed for at forbedre de administrative procedurer i forbindelse med opbringning af EF-fartøjer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2479/90

af **Raymonde Dury (S)**

til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(16. november 1990)

(91/C 130/39)

Om: Beskyttelse af brevkolestuderende

Fri bevægelighed for tjenesteydelser i EF gør det navnlig muligt at udvide markedet for private firmaers brevkoleundervisning. Mange borgere i EF risikerer at få meget vanskeligt ved at vurdere værdien af det, der tilbydes dem på dette område og ved at finde frem til eventuelle klageveje.

Har Kommissionen undersøgt dette problem? Overvejes et system, som gør det muligt at undgå ordet »europæisk« i den reklame, der skal tiltrække de studerende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af **Vasso Papandreou**

(13. februar 1991)

Kommissionen er på Rådets anmodning i færd med at udarbejde en udviklingsplan på fjernundervisningsområdet og påtænker at forelægge Rådet et forslag til afgørelse herom næste år (1991). I forbindelse med dette arbejde er Kommissionen fuldt ud klar over de problemer, det ærede medlem fremdrager, og overvejer, hvordan man kan løse dem. Da »uddannelseskvalitet« er et vigtigt mål for uddannelsesystemerne i Fællesskabet, drøftes spørgsmålet i øjeblikket i Rådets uddannelsesudvalg.

Hvad de endelige brugere af uddannelsessystemerne angår, finder Kommissionen her umiddelbart før virkeliggørelsen af det indre marked, at medlemsstaternes regeringer bør være de første til at vedtage og gennemføre lovgivning om kvalitetskontrol af uddannelsesstilbud på deres respektive område. Kommissionen, der er meget opmærksom på spørgsmål om forbrugerbeskyttelse, vil på sin side søge at drage omsorg for, at denne kvalitetskontrol etableres på fællesskabsplan, herunder muligheden af at oprette en database om fjernundervisningstilbud i Europa. I mellemtiden vil Kommissionen bestræbe sig på at fremme god praksis på fjernundervisningsområdet via sine fremtidige aktiviteter på dette felt.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2488/90

af **Cristiana Muscardini (NI)**

til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(16. november 1990)

(91/C 130/40)

Om: Skøn over nedskæringer af landbrugsstøtte

Efter Kommissionens forslag om en nedsættelse af landbrugsstøtten med 30% i perioden 1986—1996 er nedskæringerne siden 1986 allerede nu nået op på 20%, hvilket har medført en meget alvorlig indkomstilbagegang for EF's ti mio. landbrugere.

Da man, hvis det nuværende system falder bort, i stedet for at betale landbrugsstøtte må gå over til at yde arbejdsløshedsstøtte, spørges Kommissionen, om den ikke agter snarest at iværksætte en plan til undersøgelse af virkningerne for denne sektor af en gennemførelse af de planlagte nedskæringer samt en plan for ledsageforanstaltninger med henblik på at sikre, at støttenedskæringerne, hvis de virkelig ikke kan undgås, først og fremmest kommer til at ramme de produkter, der i særlig grad er i overskudsproduktion?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**
(8. januar 1991)

Det af Kommissionen fremlagte forslag om at nedsætte landbrugsstøtten med 30 % blev godkendt af Rådet den 6. november 1990.

Da nedsættelsen skal gennemføres i forhold til støtten i 1986, er den yderligere indsats, der skal ydes for alle sektorer, for hvilke der er gennemført nedsættelser siden 1986, på mindre end 30 % for perioden 1991—1996.

Da nedsættelsen kan få følger for landmændenes indkomster, har Kommissionen forpligtet sig til hurtigt at fremlægge konkrete forslag om at sikre landmændene en levedygtig fremtid. Det er hensigten at garantere de europæiske landbrugs konkurrenceevne, at sikre en passende indkomststøtte og at udvide strukturstøtten og koncentrere den om de kategorier af landmænd og de regioner, som har de største vanskeligheder med at tilpasse sig den nye situation.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2502/90

af Dimitrios Dessylas (CG)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. november 1990)

(91/C 130/41)

Om: Den græske regerings indgreb i det græske lokaludviklings- og selvforvaltningsselskab (EETAA)

Den græske presse, græske politikere og de ansatte inden for det lokale selvstyre har i den senere tid beskæftiget sig meget med regeringens indgreb i aktiekapital, bestyrelse og i det hele taget i den generelle drift af det græske lokaludviklings- og selvforvaltningsselskab (EETAA). Enhver form for uafhængighed i EETAA udelukkes med artikel 76 i lov 1892/90 og indenrigsministrenes afgørelse nr. 52666/6-8-90, ligesom der indføres direkte og fuld regeringskontrol med selskabet i strid med de i forfatningen anførte retningslinjer for det lokale selvstyre samt fællesskabsretten (direktiv 77/91/EØF⁽¹⁾) om aktieselskaber, artikel 25, 29 og 42).

I EETAA er omkring 90 lønmodtagere beskæftiget (eksperter i lokalt selvstyre samt forvaltningsmæssigt og videnskabeligt personale), der ganske berettiget er bekymret for selskabets fremtid og deres stillinger. EETAA's

rolle som videnskabelig støtteorganisation for det lokale selvstyre skulle tværtimod fremmes, efterhånden som selskabet i fuld omfang skulle indgå i den eksisterende lokale selvstyreforvaltning og fjernes fra regeringens kontrol.

På grundlag af ovenstående spørges Kommissionen, hvilke foranstaltninger den agter at træffe og hvilke forestillinger den snarest agter at gøre over for de græske myndigheder (regering og indenrigsministerium) på grund af deres overtrædelse af fællesskabsretten og af EETAA's autonomi?

⁽¹⁾ EFT nr. L 26 af 31. 1. 1977, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(19. februar 1991)

Efter at have gennemgået artikel 76 i lov 1982/90 er det Kommissionens opfattelse, at denne bestemmelse kan udgøre en krænkelse af artikel 25 og 29 i direktiv 77/91/EØF⁽¹⁾ om aktieselskaber. Den græske regering er blevet bedt om yderligere oplysninger, der kan lette vurderingen af sagen.

Det ærede medlem henvises i øvrigt til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 2001/90 af Michail Papayannakis⁽²⁾ vedrørende samme emne.

⁽¹⁾ EFT nr. L 26 af 31. 1. 1977.

⁽²⁾ Se side 10 i denne Tidende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2503/90

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. november 1990)

(91/C 130/42)

Om: EF's kulturpolitik

Det autoritative dagblad »To Vima« har i sin udgave af 23. september 1990 oplyst, at der i Athen med støtte fra de integrerede middelhavsprogrammer er opført en luksus-ejendom, Diogenes Palace, der skal fungere som privatrevet multifunktionelt kulturcentrum (møder, kulturelle manifestationer mv.). Indvendigt er denne ejendom imidlertid kun halvfærdig og dens kælder er omdannet til natklub, hvis omsætning er meget stor og hvis forbindelse med enhver form for kulturel manifestation der fra mange sider er sat spørgsmålstegn ved. Avisen antydede ligefrem, at hele sagen burde undersøges nærmere af politimyndighederne.

Kommissionen spørges, om den kan bekræfte ovenstående utrolige forlydende, og om de integrerede middelhavsprogrammer virkelig er blevet anvendt til at fi-

nansiere en ren kommerciel virksomhed under dække af kulturelle aktiviteter, og om den i bekræftende fald kan oplyse, efter hvilken mere generel opfattelse af kulturelle aktiviteter denne finansiering er blevet godkendt? Svaret er af stor betydning i navnlig Athen-området, hvor tilsvarende forretninger, der tiltrækkes af de høje og i virkeligheden ubeskattede gevinster, bliver stadig flere og har tilsvarende »støttebehov«, samtidig med at investeringer af kulturel art bliver stadig sjældnere og vanskeligere på grund af de manglende finansieringsmuligheder.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(25. januar 1991)

Ifølge de oplysninger, som Kommissionen råder over, er det projekt, som nævnes i forespørgslen, ikke blevet finansieret af de integrerede Middelhavsprogrammer. Hvis det ærede medlem har oplysninger om det modsatte, vil Kommissionens tjenestegrene meget gerne have dem, således at de kan tage sagen op med de ansvarlige græske myndigheder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2521/90

af Filippos Pierros (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. november 1990)

(91/C 130/43)

Om: Det integrerede Middelhavsprogram for Vestgrækenland og Peloponnes

Kommissionen bedes oplyse, hvor langt man er nået med gennemførelsen af det integrerede Middelhavsprogram for Vestgrækenland og Peloponnes, og nærmere angive, hvor store bevillinger, der hidtil er anvendt inden for den offentlige og den private sektor. Kommissionen bedes ligeledes om muligt angive udnyttelsesgraden af bevillingerne i forbindelse med dette fællesskabsinitiativ.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(24. januar 1991)

Kommissionen skal herved give det ærede medlem følgende tal for IMP for Vestgrækenland og Peloponnes.

1. Samlede udgifter til hele IMP (1986—1992): 658,3 mio. ecu.

Udgifter pr. 30. juni 1990: 251,9 mio. ecu.

Programmets andel af de samlede udgifter: 38 %.

2. Udgifter til offentlige investeringer (1986—1992): 497,1 mio. ecu.

Udgifter pr. 30. juni 1990: 204,5 mio. ecu.

Foranstaltningens andel af de samlede udgifter: 41 %.

3. Udgifter til private investeringer (1986—1992): 161,2 mio. ecu.

Udgifter pr. 30. juni 1990: 47,4 mio. ecu.

Foranstaltningens andel af de samlede udgifter: 29 %.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2530/90

af Neil Blaney (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. november 1990)

(91/C 130/44)

Om: Ændrede fremtidsudsigter for vedvarende energikilder

Hvis den nuværende markedspris på olie ikke ændrer sig, hvilken betydning vil det så få for forøgelsen af de vedvarende energikilders konkurrenceevne?

Har Kommissionen på baggrund af den nuværende situation undersøgt mulighederne for at fremskynde behandlingen af spørgsmålet om vedvarende energikilder? Vil den i benægtende fald foranstalte sådanne undersøgelser og ved først givne lejlighed oplyse Parlamentet om resultaterne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**

(4. januar 1991)

Den seneste prisforhøjelse for olieprodukternes vedkommende vil utvivlsomt bidrage til at forbedre de vedvarende energikilders konkurrenceevne på energimarkedet. Disse mere fordelagtige betingelser må dog heller ikke overvurderes; i den forbindelse minder Kommissionen om sin analyse af situationen på verdensmarkedet for olie, som blev forelagt for Europa-Parlamentet den 11. oktober 1990⁽¹⁾. I denne redegørelse havde Kommissionen understreget, at prisernes karakter for såvel råoliens som olieprodukternes vedkommende var yderst flygtig i den nuværende konjunktur. Kommissionen havde desuden givet en udtømmende beskrivelse af sine målsætninger på dette område. Blandt disse målsætninger var bl.a. effektivt at fremme en bedre energieffektivitet samt de alternative energikilder.

Længe før begivenhederne i Golfen havde Kommissionen besluttet at gennemføre en undersøgelse vedrørende den økonomiske udvikling og videreudviklingen med hensyn til de vedvarende energikilder frem til år 2010. Denne forskning vil blive iværksat i løbet af 1991. Kommissionen

vil betjene sig af resultaterne og konklusionerne af denne undersøgelse med henblik på at kunne orientere sine fremtidige aktioner, der skal gennemføres på området fornyelige energikilder i de kommende år. I mellemtiden vil Kommissionen opfølge sine aktioner med hensyn til teknologisk fremme af vedvarende energikilder som led i dens FTU-programmer, herunder bl.a. THERMIE-Programmet (fremme af energiteknologi i Europa).

(¹) Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 3-394 (oktober 1990).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2531/90
af Neil Blaney (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. november 1990)
 (91/C 130/45)

Om: Fremtidsudsigterne for »Elsbeth«-bilmotoren

Er Kommissionen klar over de muligheder, der ligger i anvendelsen af »Elsbeth«-bilmotoren? Kan Kommissionen bekræfte, at denne motor, der som brændstof kan anvende enhver form for vegetabilsk olie (hørfrø-, rapsfrø-, solsikkefrøolie osv.), og som er oliekølet;

1. Er mere effektiv end eksisterende benzin- og dieselmotorer?
2. Hvis den markedsføres, vil bidrage til en nedsættelse af forureningen og en begrænsning af drivhuseffekten?
3. Har nået prototypestadiet?

Agter Kommissionen på baggrund af de stigende oliepriser at undersøge produktions- og udviklingsbetingelserne for »Elsbeth«-motoren og at gøre alt for at sikre, at den kommer på markedet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann
(29. januar 1991)

1. Kommissionen fik for nogle år siden kendskab til en udvikling af dieselteknologien, som gør det muligt at fremstille motorer, der kan bruge flere former for brændstof, herunder Elsbeth-motoren. Sådanne motorer serieproduceres, navnlig til militærbrug. Deres tilpasning til personbiler skulle ikke frembyde tekniske problemer for automobilindustrien. Kommissionen mener at industrien eventuelt vil kunne producere sådanne motorer, så snart den får sikkerhed for, at brændstofftyper som rapsolie bliver markedsført i tilstrækkelige mængder og på permanent vis.

2. Kommissionen har den 2. februar 1990 foreslået et direktiv, der går ud på at indføre strenge europæiske

emissionsnormer for samtlige personbiler (¹). Hovedformålet hermed er at fremme udviklingen og markedsføringen af »ren« teknologi under hensyntagen til omfanget af de forurenende emissioner fra motorkøretøjer og deres bidrag til de gasser der er ansvarlige for drivhuseffekten.

Ydeevnen for motorer, der anvender vegetabilsk olie, skal være den samme som for motorer, der anvender konventionelt brændstof. Den samlede produktion af CO₂ (produktion + anvendelse) er mindst lig med den fra dieselbrændstof, men det producerede CO₂ recirkuleres i princippet gennem dyrkningen af afgrøden.

3. Kommissionen har finansielt støttet et projekt for tilpasning af motorerne til rapsolie inden for rammerne af demonstrationsprogrammet ENERGI (1986—1992). Dette projekt nyder stor interesse i de berørte kredse og skal gøre det muligt at verificere, om det er økonomisk rentabelt at udnytte raps til produktion af olie til motorer, der bruger flere former for brændstof.

Uafhængigt af Kommissionens programmer, som vedrører en mere langsigtet forskningsindsats, udvikler automobilindustrien på autonom vis motortyper under hensyntagen til markedsbehovene og brændstofproblemerne. Anvendelse af ikke modificerede vegetabiliske olier, herunder rapsolie, frembyder stadig nogle tekniske problemer. Derimod er deres modifikation (f.eks. esterificering), som gør dem anvendelige, endnu ikke økonomisk rentabel.

Skal fremstillingen af vegetabilsk olie til brændstofformål være konkurrencedygtig i 2005, må produktionsomkostningerne reduceres med en tredjedel.

(¹) EFT nr. C 81 af 30. 3. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2555/90
af José Vázquez Fouz (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. november 1990)
 (91/C 130/46)

Om: Gennemførelse af STRIDE-programmet

STRIDE-programmet omfatter forskellige ambitiøse mål inden for de mest ugunstigt stillede regioner. Bevillingerne hertil er ikke overdrevent store, men forekommer tilstrækkelige til at opfylde de fastsatte mål.

Hvilken rolle spiller i denne forbindelse undersøgelserne inden for fiskeriet?

Hvilke samarbejdsprojekter agter man at gennemføre mellem den private fiskeindustri og de forskningscentre, der er tilknyttet programmet?

Er der planlagt nogen initiativer i Galicia?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(16. januar 1991)

STRIDE-programmet skal styrke forskningen, teknolog udviklingen og innovationen i de mest ugunstigt stillede områder og især fremme samarbejdet mellem den private industri og de forskningscentre, der er tilknyttet programmet.

Gennemførelsen af STRIDE-initiativer i Galicia i fiske-sektoren vil afhænge af, om de nationale eller regionale myndigheder fremsætter forslag, der er i overensstemmelse med ovennævnte målsætninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2567/90

af Paul Staes (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. november 1990)

(91/C 130/47)

Om: Fredsprocessen i Mellemamerika

Forskellige valg og forhandlingsprocesser mellem oppositionelle kræfter i Mellemamerika har skabt meget blandede politisk-soziale forhold i Mellemamerika. Hvilket bidrag mener Kommissionen at kunne give til støtte af den mellemamerikanske fredsproces?

Mener Kommissionen ikke, at EF må spille en politisk rolle som international garant for gennemførelsen af eventuelle aftaler mellem mellemamerikanske regeringer og guerillaerne?

Mener Kommissionen ikke, at de økonomiske aktiviteter snarere må sigte mod det interne mellemamerikanske marked end mod eksport?

Mener Kommissionen ikke, at eftergivelse af gæld er det eneste rimelige svar på den store nød i det mellemamerikanske område og at festlighederne i forbindelse med 1492—1992 er en fremragende lejlighed hertil?

Mener Kommissionen ikke, at spørgsmålet om flygtninge i Mellemamerika må prioriteres højt i fredsprocessen, at det skal løses via en garanteret sikker repatriering og at dødspartruljernes skændelsgerninger er en væsentlig årsag til problemerne?

Er Kommissionen rede til i budgettet for 1991 at stille de nødvendige bevillinger til rådighed med henblik på støtte af disse behov og prioriteringer?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes**

(12. februar 1991)

Som det ærede medlem noterer, har det forløbne år været kendetegnet ved en positiv udvikling i Mellemamerika på mange områder, særlig ved afholdelsen af demokratiske valg i fire lande i regionen, som har givet anledning til et ordnet og fredeligt politisk magtskifte.

Fællesskabets dialog igennem mange år med Mellemamerika (San José-dialogen) har givet bidraget til at fremme freden og forsoningen i regionen. Kommissionen finder det derfor påkrævet at fortsætte denne politik.

Desuden mener den, at det er vigtigt at intensivere samarbejdet med regionen, fordi økonomisk udvikling og politisk stabilitet er to nært forbundne størrelser. Samarbejdet bør i første række rettes mod mobilisering af regionens egne interne ressourcer. Som led i dette samarbejde tilgodeser Kommissionen især regionale projekter og tilstræber endog en mere vidtgående økonomisk integration af landene på Den Mellemamerikanske Landtange, hvilken vil give dem mulighed for at forbedre deres konkurrenceevne på verdensmarkedet.

Fællesskabets bestræbelser på at oprette et regionalt parlamentssystem burde bidrage hertil, fordi det er forbundet med en afskaffelse af de interne hindringer for handelen. Præsidenterne for de mellemamerikanske lande tog på deres møde i Antigua i juni disse tilsagn med i deres overvejelser over ajourføringen af integrationsstrategien for regionen.

I denne sammenhæng mener Kommissionen, at de mellemamerikanske lande, som gør en alvorlig indsats for økonomisk genrejsning, bør komme i betragtning med hensyn til foranstaltningerne som led i den internationale gældsstrategi. Denne strategi er i øvrigt i udvikling, som de seneste nordamerikanske initiativer vidner om. Visse medlemsstater har truffet supplerende foranstaltninger i den retning, som det ærede medlem fremhæver, over for de latinamerikanske lande.

Kommissionen mener, at indsatsen til fordel for flygtningene i Mellemamerika er en vigtig faktor i fredsprocessens succes, og at verdenssamfundet har pligt til at prioritere den højt. I 1990 kunne et stort antal flygtninge vende tilbage til deres oprindelsesregion; derfor gjorde Kommissionen en særlig indsats i budgethenseende. Der blev disponeret over mere end 20 mio ecu i 1990 fra flere bestående budgetposter til foranstaltninger til fordel for flygtninge, »displaced persons« og repatrierede i Mellemamerika.

Kommissionen har i sit 1991-budgetforslag afsat midler til at fortsætte og intensivere samarbejdet med Mellemamerika.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2568/90
af Anita Pollack (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. november 1990)
 (91/C 130/48)

Om: Ulovligt delfinfiskeri i Middelhavet

Har Kommissionen kendskab til oplysningerne fra Whale Club of the World om ulovligt fiskeri af delfiner og handel med kød fra delfiner fanget i Middelhavet med drivgarn? Hvilke foranstaltninger vil den træffe

1. For at lægge pres på medlemsstaternes regeringer med henblik på at udvirke en strengere håndhævelse af lovgivningen?
2. For at finde frem til et alarmeringsystem, der kan bruges af fiskerbåde, der anvender intensive metoder for at hjælpe delfiner med at lokalisere disse net og derved undgå dem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín
(4. februar 1991)

1. Kommissionen er orienteret om rapporten fra »Whale Club of the World« vedrørende den ulovlige handel med delfiner, som det ærede medlem anfører.

Kommissionen kan bekræfte, at en række EF-medlemsstater med grænse til Middelhavet har vedtaget en række lovgivningsmæssige foranstaltninger vedrørende fangst af delfiner samt vedrørende drivgarn som omtalt af det ærede medlem. Samtlige medlemsstater er medunderskriver af Konventionen om Beskyttelse af Europas Vilde Dyr og Planter samt Naturlige Levesteder. Desuden har Rådet på Fællesskabets vegne vedtaget denne konvention med sin afgørelse af 3. december 1981⁽¹⁾. I denne konvention er anvendelsen af denne form for net forbudt, ligesom delfinerne anses for at tilhøre en strengt beskyttet art.

Indenfor sin kompetence tilser Kommissionen, at medlemsstaterne overholder de bestemmelser, der gælder for den art, det ærede medlem omtaler.

Kommissionen minder det ærede medlem om, at den allerede i 1988 har fremsat et forslag til Rådets direktiv om beskyttelse af naturlige og delvis naturlige levesteder samt af vilde dyr og planter⁽²⁾. I dette forslag er det i artikel 12 fastsat, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at etablere forbud mod:

- a) alle former for indfangning, fangenskabshold samt forsætlig ødelæggelse eller drab
- b) besiddelse af og handel med enheder, der er indsamlet i naturen. Dette forbud gælder de arter, der er nævnt i bilag II til dette direktivforslag, som omfatter samtlige hvalarter.

Derudover har Kommissionen forelagt Rådet et diskussionsoplæg⁽³⁾ om de retningslinjer, der skal gælde for en fælles fiskeriordning i Middelhavet. Sigtet med denne ordning bliver at etablere en fælles politik for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne i denne region. I dokumentet er der indeholdt forslag til en model for bevarelse af ressourcerne på grundlag af anvendelse af redskaber i stedet for kvoter for fangsterne. I den forbindelse bør denne model sættes på en gradvis afvikling af slæbenetredskaber samt redskaber, hvis anvendelse har ugunstig indflydelse på havmiljøet, bl.a. visse former for brug af drivgarn, som under fiskeri efter visse vandrende fiskearter kan forvolde nogle havpattedyrs død.

2. Kommissionen har inden for de seneste to år finansieret et forskningsprojekt vedrørende udnyttelse af akustiske apparater, som skal beskytte delfiner mod fiske-net. Resultaterne af denne forskning er yderst opmuntrende. Det er Kommissionens hensigt at opfølge finansieringen af dette program, som stadigvæk mangler at blive yderligere uddybet, inden man har fået udviklet et apparat, som fra en rent kommerciel synsvinkel er økonomisk anvendeligt.

⁽¹⁾ EFT nr. L 38 af 10. 2. 1982.

⁽²⁾ EFT nr. C 247 af 21. 9. 1988.

⁽³⁾ Dok. SEC(90) 1136 endelig udgave.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2569/90
af Gerhard Schmid (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. november 1990)
 (91/C 130/49)

Om: Sundhedsfare for børn på legepladser

Ved en udførlig videnskabelig undersøgelse i Forbundsrepublikken Tyskland blev det konstateret, at hver fjerde legeplads er forurenede af miljøgifte.

1. Har Kommissionen kendskab til denne undersøgelse?
2. Findes der en sammenlignelig EF-norm for legepladser, som det er tilfældet med direktivet om badevand?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(17. januar 1991)

1. Kommissionen har intet kendskab til den undersøgelse, det ærede medlem anfører.
2. Der findes ingen fællesskabsnorm på dette område.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2596/90

**af Gianfranco Amendola, Paul Lannoye og
Gérard Monnier-Besombes (V)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. november 1990)

(91/C 130/50)

Om: Affald i rummet

Ifølge en rapport fra det amerikanske OTA (Office of Technology Assessment) findes der cirka 6.645 vragester i rummet, og hvis antallet heraf fortsat forøges med den nuværende hastighed, vil de lavere kredsløb omkring jorden i år 2000-2010 være for farlige, så de ikke længere kan udnyttes.

Vragresterne i rummet bevæger sig med en hastighed på 22 000 mil/tm, og de kan (som det allerede er sket) forårsage skader på satellitter og astronauter.

Herudover er der 20—70 000 andre meget små vragstykker, som ikke er medregnet, og som også er farlige.

1. Kan Kommissionen oplyse, om den agter at fremsætte forslag for at imødegå og løse problemet med affald i rummet, og i bekræftende fald hvilke?
2. Kan Kommissionen oplyse, om den agter at iværksætte et internationalt samarbejdsinitiativ med henblik på en fælles intervention til »oprydning« i rummet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi**

(21. januar 1991)

Den stadig voksende mængde menneskeskabte genstande, som er i kredsløb omkring Jorden, uden at være aktivt fungerende satellitter, giver ganske rigtigt anledning til stigende bekymring. En række internationale organisationer har koncentreret deres opmærksomhed omkring vragester i rummet, f.eks. COPUOS, FN's udvalg for fredelig udnyttelse af det ydre rum; COSPAR, »Committee on Space Research« (udvalget for rumforskning) under Det Internationale Råd for Videnskabelige Sammenslutninger (ICSU); IAF, »International Astronautical Federation« (den internationale astronautiske sammenslutning); IAU, »International Astronomical Union« (den internationale astronomiske union); samt endelig ITU, Den Internationale Telekommunikationsunion, i sin egenskab af særorganisation under De Forenede Nationer. Desuden er der både i USA og Europa nedsat arbejdsgrupper vedrørende vragester i rummet under hhv. NASA's (den nationale administration af luft- og rumfart) og ESA's (Den Europæiske Rumorganisation) auspicer.

Hvis kontrollen med vraggods skal være effektiv, må politikken baseres på international enstemmighed og bygge på både international og national ret. Ud af de fem eksisterende traktater om rummet indeholder de tre en række meget generelle retningslinjer, for så vidt angår forebyggelse af forurening af det ydre rum: »Outer Space Treaty« (traktaten om udforskningen af det ydre rum) trådte i kraft den 10. oktober 1967, »Liability Convention« (konvention om skader forvoldt af rumgenstande) den 1. septem-

ber 1972 og »Registration Convention« (konvention om registrering af genstande, der sendes ud i det ydre rum) den 15. september 1976.

Den Europæiske Rumorganisation (ESA) samt alle dennes medlemsstater har ratificeret disse traktater, hvilket betyder, at de har forpligtet sig til at overholde disse traktaters bestemmelser. For nylig har ESA oprettet en særlig »Space Debris Advisory Group« (rådgivende gruppe vedrørende vraggods i rummet). På denne baggrund forventes alle eventuelle europæiske initiativer med hensyn til forslag til løsning af problemet med vragester i rummet eller rensning af Jordens omgivende miljø at komme fra ESA, som Kommissionen er i ganske særlig nær kontakt med.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2620/90

af Marie-José Denys (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. november 1990)

(91/C 130/51)

Om: Harmonisering af bestemmelserne vedrørende »camping-cars«

Vil Kommissionen oplyse, om den i forbindelse med gennemførelsen af det indre marked efter 1992 og dermed fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser, kapital og frem for alt personer, agter at harmonisere de forskellige lovgivninger vedrørende definition og parkering af »camping-cars« i medlemsstaterne?

De forskellige medlemsstaters bestemmelser (lovgivninger og administrative bestemmelser) vedrørende »camping-cars« og endog definitionen af selve udtrykket »camping-car« er så forskellige, at kun et EF-direktiv ville kunne skabe en afklaring med hensyn til denne populære turistaktivitet, der vinder stadig større udbredelse.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(12. februar 1991)

Som led i den generelle revision af direktiv 70/156/EØF⁽¹⁾ med henblik på færdigbehandlingen af det fælles typegodkendelsessystem for motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil ses der også på definitionerne for køretøjskategorier. Dette vedrører blandt andet autocampere, campingbiler, campingvogne og lignende.

Forslaget forventes forelagt for Rådet på grundlag af artikel 100A i EØF-Traktaten først på året 1991.

Ret til parkering af sådanne køretøjer henhører under de nationale eller lokale myndigheders kompetenceområde.

(¹) EFT nr. L 42 af 23. 2. 1970.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2666/90

af Mechtild Rothe (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. november 1990)

(91/C 130/52)

Om: Overholdelse af miljøbeskyttelsesbestemmelser ved fremstillingen af farmaceutiske produkter

Den franske kemikoncern Rhône-Poulenc-Santé med hovedsæde i Paris påtænker en fusion med farmakonzernen Rorer Group Inc. med sæde i Fort Washington Pa. USA, som bl.a. har filialer i Forbundsrepublikken Tyskland. Efter gennemførelsen af fusionen er det planen, at den samlede produktionsgren i Bielefeld skal flytte til Frankrig.

Ved fremstillingen af produkterne i Bielefeld tages der bl.a. hensyn til miljøbeskyttelsen ved, at det i affaldet forekommende aluminium som led i en procedure til genbrug af vand presses fra og derefter bortskaffes, altså ikke når ud i kloakvandet.

Findes der særskilte EF-bestemmelser med hensyn til bortskaffelsen af affaldsprodukter ved fremstillingen af farmaceutiske produkter?

I bekræftende fald, hvilke?

Råder Kommissionen over informationer om, hvorvidt disse bestemmelser overholdes i Forbundsrepublikken Tyskland og i Frankrig?

Dersom der ikke findes nogen EF-bestemmelser på dette område, hvordan mener Kommissionen så niveauet for miljølovgivningen på dette område er i Forbundsrepublikken Tyskland og i Frankrig?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(22. januar 1991)

Visse affaldsstoffer fra fremstilling af farmaceutiske produkter kan anses for at være farligt affald i medfør af direktiv 78/319/EØF ⁽¹⁾. I henhold til dette direktiv ligesom direktiv 75/442/EØF ⁽²⁾ om affald er de pågældende myndigheder i medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at alt affald bortskaffes uden risiko for mennesker og miljø. Derfor er der da også i både Tyskland og Frankrig indført systemer til forvaltning af affaldet, som opfylder disse direktivers bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT nr. L 84 af 31. 3. 1978, s. 43.

⁽²⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 39.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2708/90

af José Valverde López (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. december 1990)

(91/C 130/53)

Om: Sammenbrud af det spanske lægemiddelregister

Den spanske regering har i de seneste år benyttet lammelsen af godkendelsesprocedurerne for lægemidler som et pressionsmiddel i sine forhandlinger med medicinalindustrien. Denne fremgangsmåde, som ikke stemmer overens med god forvaltningspraksis i en retsstat og som er en overtrædelse af fællesskabsretten, er — om ikke andet — en potentiel kilde til diskrimination og foranstaltninger af lignende art. I øjeblikket har der ophobet sig over 3 000 ubehandlede sager.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet eller agter den at træffe i denne sag?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(23. januar 1991)

Kommissionen har kendskab til de spanske myndigheders vanskeligheder med at omsætte Fællesskabets lægemiddellovgivning i spansk ret. Endnu har ingen virksomheder eller sammenslutninger imidlertid bekræftet de forhold, det ærede medlem omtaler.

Med hensyn til lægemidler, der er underkastet Fællesskabets procedurer for koordinering af medlemsstaternes registrering, har Kommissionens tjenestegrene ikke påpeget alvorlige mangler i Spaniens godkendelse af de udtalelser, der afgives af Udvalget for Farmaceutiske specialiteter, nedsat i henhold til direktiv 75/319/EØF ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 147 af 9. 6. 1975.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2710/90

af José Valverde López (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. december 1990)

(91/C 130/54)

Om: Spansk statsstøtte til selskaberne Nestlé og Derivados Lácteos y Alimenticios i Castilla-La Mancha

Den 2. juni 1990 sendte Kommissionen i henhold til EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, meddelelse til den spanske

regering vedrørende statsstøtte N. 277/89 og N. 278/89 ⁽¹⁾ til virksomhederne Nestlé og Derivados Lácteos y Alimenticios i Castilla-La Mancha.

Da fristen på en måned er udløbet, bedes Kommissionen give oplysning om, hvordan denne sag nu forholder sig og hvorvidt ovennævnte støtte reelt allerede er betalt over EUGFL-budgettet.

⁽¹⁾ EFT nr. C 135 af 2. 6. 1990, s. 4.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(24. januar 1991)

Kommissionen er i færd med en omhyggelig gennemgang af denne sag og vil træffe beslutning herom i nær fremtid.

De pågældende støtteforanstaltninger finansieres udelukkende med nationale midler, så der er ingen EUGFL-midler involveret.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2712/90
af Carlos Pimenta (LDR)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. december 1990)

(91/C 130/55)

Om: Fri adgang til miljøoplysninger

Har Kommissionen efter vedtagelsen i Rådet af Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger ⁽¹⁾ planer om at forelægge et forslag til en lignende bestemmelse med hensyn til Kommissionens egen åbne redegørelse for miljøoplysninger?

Kan Kommissionen i benægtende fald angive sin begrundelse derfor?

⁽¹⁾ EFT nr. L 158 af 23. 6. 1990, s. 56.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(18. januar 1991)

Som opfølgning af Rådets vedtagelse af direktivet om fri adgang til miljøoplysninger den 7. juni 1990 er det planlagt at udarbejde et formålstjenligt forslag med henblik på yderligere at udstrække de principper, der iværksættes med direktivet, til også at gælde for Kommissionen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2717/90

af Jean-Pierre Raffarin (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. december 1990)

(91/C 130/56)

Om: Den fælles politik for kystområderne

Kan Kommissionen på baggrund af Rådets initiativ med hensyn til udarbejdelse af et direktiv om en fælles politik for kystområderne oplyse, hvor langt man er kommet med udarbejdelsen af teksterne om kystområdernes beskyttelse og integreret fysisk planlægning?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(12. februar 1991)

Kommissionen er for øjeblikket i gang med at udarbejde en officiel meddelelse til Rådet vedrørende fysisk planlægning, egnsplanlægning og forvaltning i forbindelse med kystområderne.

På grundlag heraf vil Rådet hilse ethvert fællesskabsretligt instrument velkomment, som har til formål bl.a. at sikre en samlet beskyttelse af og fysisk planlægning for kystområderne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2722/90

af Gianfranco Amendola og Erico Falqui (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. december 1990)

(91/C 130/57)

Om: Kromforurening i provinsen Ancona (Italien) og anmodning om hjælp på miljø- og sundhedsområdet som led i Envireg-projektet

Mener Kommissionen ikke i betragtning af, at der i kommunen Jesi (Ancona), efter at firmaet RCD i Monsano nu i tyve år har forurenset ved at udlede krom, er opstået miljø- og sundhedsmæssigt urimelige tilstande,

- at vandanalyser har afsløret kromenheder i forholdet godt 22:1 mio., hvilket er 440 gange over de ved italiensk lov fastsatte grænser, som foreskriver en tærskel på 50:1 mia.?
- at civilbeskyttelsesmyndighederne allerede greb ind i 1987, men at forureningen fortsat har bredt sig?
- at regionen Marche og det italienske miljøministerium agter at anmode om, at det pågældende område opføres under de områder, der kan modtage finansiel støtte som led i EF's Envireg-projekt?

- at dette område, som er ramt af en af de værste kromforureninger i verden, bør nyde godt af hjælpe- og rensningsaktionerne under Envireg-projektet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(21. januar 1991)

De områder, der er støtteberettigede i henhold til ENVI-REG-programmet, er anført i meddelelsen til medlemsstaterne om fastsættelse af retningslinjer for operationelle programmer som led i et fællesskabsinitiativ vedrørende miljø⁽¹⁾.

Aktionerne vedrørende forvaltning af giftigt og farligt industriaffald er forbeholdt mål nr. 1-områderne.

Da det problem, der henvises til i spørgsmålet, ikke vedrører et mål nr. 1-område, beklager Kommissionen, at det ikke kan komme i betragtning under ENVIREG.

⁽¹⁾ EFT nr. C 115 af 8. 5. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2752/90

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. december 1990)

(91/C 130/58)

Om: Elektricitet produceret af kernekraftværker

Den 20. august 1990 var der en kort artikel i den tyske avis »Frankfurter Allgemeine Zeitung« om, at ifølge en opinionsundersøgelse, der for nylig var blevet gennemført i De Forenede Stater, gik størstedelen af nordamerikanerne, herunder også 18 % økologister, ind for anvendelse af elektricitet produceret af kernekraftværker.

Kan Kommissionen, i betragtning af den interesse som udviklingen i den nordamerikanske befolknings holdning på et så ømfindeligt område uden tvivl vil have for Europa, nærmere uddybe disse avisoplysninger?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**

(18. januar 1991)

Kommissionens tjenestegrene følger med interesse udviklingen i den offentlige mening med hensyn til den fredelige udnyttelse af kernekraften såvel i De Forenede Stater som i Europa, som fremgår af de forskellige offentlige meningsmålinger.

Kommissionen medvirker gennem »Eurobarometret« til disse regelmæssigt tilbagevendende undersøgelser af den offentlige opinion vedrørende energispørgsmål, herunder i særdeleshed kernekraften; den offentliggør resultaterne heraf.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2767/90

af Madron Seligman (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(13. december 1990)

(91/C 130/59)

Om: Fjendtlighederne i Sri Lanka

EF har udtrykt bekymring over, hvad der nærmer sig borgerkrig i Sri Lanka, og støtter i det store og hele regeringen i dens bestræbelser på at få kontrol med oprørerne, men opfordrer samtidig til tilbageholdenhed og respekt for menneskerettigheder.

Modstridende rapporter er nået til Europa: F.eks. rapporterede The Times (2. november 1990), at mere end 45 000 muslimer var flygtet fra Mannar-øen på grund af truslen fra tamilske oprørere. Samtidig har det internationale sekretariat for Liberation Tigers of Tamil Eelam tilsendt forespørgeren en række pressemeddelelser om påståede grusomheder fra regeringstroppernes side.

Bortset fra militære sammenstød skulle civile være dræbt og deres hjem ødelagt som et led i en længe ført politik, der skulle gå ud på at udskifte befolkningen i de traditionelt tamilske områder med sinhalesere. Det meldes, at hele landsbyer er blevet lagt øde, og at civile mål, herunder flygtningelejre, bombarderes fra luften.

Terrorisme er meget beklagelig, men det er folkemord også. Før vi forsøger at fælde dom, må vi have kendskab til fakta. Kan Kommissionen gøre en hasteindsats for at skaffe disse fakta?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes**

(12. februar 1991)

Sammen med medlemsstaterne følger Kommissionen nøje menneskerettigheds-situationen i Sri Lanka.

De seneste oplysninger, der er modtaget fra medlemsstaternes ambassader i Colombo, går ud på, at Fællesskabets skridt tages meget alvorligt af Sri Lankas regering, og at denne har oprettet en task-force, der skal behandle påstande om overtrædelser, anmodninger om oplysninger, forespørgsler samt foretage besvarelser.

Endvidere er De Forenede Nationers underudvalg om forsvundne personer og menneskerettigheder inviteret til at besøge Sri Lanka i februar 1991 for at få et klart indtryk af forholdene.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2807/90
af Gerhard Schmid (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. december 1990)
(91/C 130/60)

Om: Det blå Europa-flag til strandområder og lystbådehavne, der opfylder miljøkravene

EF-Kommissionen iværksætter i samarbejde med Stiftelsen for Miljøoplysning i Haag kampagnen om det blå EF-flag. Dette kendemærke tildeles strandområder og lystbådehavne.

1. Efter hvilke kriterier bliver disse valgt ud og vurderet?
2. Hvor mange områder ved Middelhavet har indtil nu modtaget dette kendemærke, og hvilke områder drejer det sig om?
3. Hvilke af disse områder har et kommunalt rensningsanlæg, hvor der anvendes både mekaniske, biologiske og kemiske rensningsmetoder? Findes der særskilte rensningsanlæg til industrispliddevand?
4. Såfremt der udtages vandprøver:
 - Hvem udtager disse prøver?
 - Hvem undersøger disse prøver?
 - På hvilket tidspunkt tages prøverne?
 - I hvor lang afstand fra stranden tages prøverne?
5. Foretages udtagningen af vandprøver kun én gang, eller finder der en løbende kontrol sted? I bekræftende fald, hvem foretager denne kontrol?
6. Hvad er EF-Kommissionens definition af strandområde?
7. Spiller tømning af tørklosetter fra campingvogne på campingpladserne nogen rolle i denne aktion, og i bekræftende fald, på hvilken måde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(14. februar 1991)

Allerede i forbindelse med svaret på skriftlig forespørgsel nr. 1752/90 ⁽¹⁾ havde Kommissionen benyttet lejligheden til at forklare, at det ikke var den selv, der administrerede kampagnen med det blå flag for Europa. Den yder kun finansiel støtte til denne kampagne, deltager ved fastsættelsen af kriterierne for tildeling af det blå flag og er repræsenteret i juryen.

Kriterierne for tildeling af blå flag er opregnet i brochuren herom, som Kommissionen direkte tilstiller det ærede

medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat. I denne fortegnelse findes ligeledes en oversigt over de badestrande, der har fået tildelt »det blå flag«.

Alle oplysninger vedrørende vandkvaliteten tilvejebringes og indgives af de myndigheder i de enkelte lande, der har til opgave i praksis at gennemføre direktiv 76/160/EØF om kvaliteten af badevand ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 312 af 12. 12. 1990, s. 50.

⁽²⁾ EFT nr. L 31 af 5. 2. 1976, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2826/90
af Carlos Robles Piquer (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(17. december 1990)
(91/C 130/61)

Om: Den voksende betydning af de direkte investeringer inden for de økonomiske forbindelser mellem Europa og Latinamerika

Er der noget, der tyder på, at der har været en stigning i private — især europæiske — virksomheders direkte investeringer i Latinamerika, og at dette har bevirket en ændring af den nedadgående tendens fra begyndelsen af dette årti? Dette kunne være endnu et tilfælde af det i vore dage så hyppige fænomen, at virksomhederne handler før regeringerne. Kan Kommissionen bekræfte disse fakta og give oplysninger om de enkelte EF-landes bidrag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes
(19. februar 1991)

Latinamerika modtog tidligere som hovedregel omkring halvdelen af samtlige direkte udenlandske investeringer i udviklingslandene. Denne andel har i de seneste år været faldende som følge af den med gældskrisen forbundne usikkerhed og nedgangen i kapitalafkastet på grund af den økonomiske afmatning i Latinamerika (ifølge OECD faldt forrentningen af de amerikanske firmaers investeringer i Latinamerika fra 19% i 1980 til 2,4% i 1983, men steg derefter atter til 10% i 1985).

Statistikkerne om den seneste udvikling i de direkte udenlandske investeringer i Latinamerika er ret sporadiske og ikke altid pålidelige. De seneste tal angår i almindelighed 1987 eller 1988.

Ifølge de disponible tal er der siden midten af 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne sket en stigning i de direkte udenlandske investeringers kumulerede beløbsstørrelser i Latinamerika, ikke alene som følge af visse EF-medlemsstaters investeringer, men også som følge af De Forenede Staters og Japans investeringsaktivitet. Dette fremgår af tabel I nedenfor.

Øjensynlig kan der drages den konklusion af dataene vedrørende de årlige direkte udenlandske investeringer, at EF's investeringer midt i 1980'erne steg kraftigere end

De Forenede Staters investeringer, men at udviklingen nu er vendt, så EF's direkte udenlandske investeringer i 1987, der er det seneste år, for hvilket der foreligger tal, klart blev overgået af De Forenede Staters og Japans direkte udenlandske investeringer, således som det fremgår af tabel II nedenfor.

Situationen er dog ikke den samme for alle de latinamerikanske lande. De europæiske landes aktivitet er vokset i nogle lande (navnlig Brasilien, Mexico og Venezuela) og aftaget i andre (Bolivia, Chile og Colombia), således som det fremgår af tabel III nedenfor.

Da de udenlandske investeringers størrelse først og fremmest bestemmes af de relative profitrater, bestemmes både de nuværende og de fremtidige direkte udenlandske investeringer først og fremmest af to faktorer, der har indbyrdes modsat virkning. På den ene side kan der forventes stigende europæiske investeringer i Latinamerika i takt med, at politisk stabilitet bliver mere almindelig i regionen, og landene i området viderefører deres strukturtilpasningspolitik og rationaliseringen af deres økonomier. På den anden side kan det meget vel tænkes, at nogle europæiske investorer parallelt med, at de østeuropæiske lande påbegynder deres omstrukturering, og deres markeder ekspanderer, vil finde det lettere og mere profitabelt at investere i disse lande frem for i Latinamerika.

TABEL I

Kumulerede direkte udenlandske investeringer i Latinamerika

(mio. US \$)

Oprindelse	1976	1980	1984	1987
Nederlandene	1,5	5,1	4,1	uopl.
Tyskland	uopl.	5,7	5,7	7,6
Italien	uopl.	uopl.	uopl.	3,9
USA	22,2	43,5	49,7	55,8
Japan	2,9	6,2	13,0	25,2

Kilde: Economists Advisory Group, Report on Foreign Direct Investment, London, 1990, tabel 2.13; tallene stammer fra UNCTC.

TABEL II

EF's (5), USA's og Japans relative betydning som kilde til direkte udenlandske investeringer i Latinamerika

Oprindelse	1975	1980	1982	1984	1987
EF (5) (1)	1,6	26,7	17,6	41,4	6,8
USA	89,8	66,7	42,8	29,2	45,9
Japan	8,5	6,6	39,6	29,4	47,2

(1) EF (5) omfatter Danmark, Frankrig, Tyskland, Italien og Det Forenede Kongerige.

Kilde: Economists Advisory Group, Report on Foreign Direct Investment, London, 1990, tabel 2.12, tallene stammer fra UNCTC.

TABEL III

Størrelsen af EF's kumulerede direkte investeringer i udvalgte latinamerikanske lande (EF's samlede kumulerede investeringer i procent af de samlede kumulerede udenlandske investeringer)

	Tidligere tal		Seneste tal	
	%	år	%	år
Argentina	34,8	1976	40,6	1977—1986
Brasilien	30,6	1977	36,3	1988
Bolivia	14,3	1977	11,2	1989
Chile	27,8	1983	18,4	1988
Colombia (1)	14,5	1978	10,6	1988
Mexico	12,3	1977	18,7	1989
Peru	14,0	1971	13,5	1988
Venezuela (1)	11,2	1981	14,6	1987

(1) Ekskl. oliesektoren.

Kilde: IRELA, A Test of Partnership, Vol. C, tabel 91, duplikeret, Madrid, 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2835/90

af Didier Anger (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. december 1990)

(91/C 130/62)

Om: Thalassoterapiens fremtid i EF

Genoptræning i havvand og mere generelt thalassoterapi har inden for de senere år fået et opsving som aldrig før, men der er inkompetente og lidet samvittighedsfulde klinikker og personer, der undertiden fusker med behandlingen.

Det er et spørgsmål, der vedrører havmiljøet, sundheden og økonomien.

Har Kommissionen overvejet at anerkende denne behandlingsform, at harmonisere de sanitære normer (kvaliteten af det anvendte havvand, de anvendte teknikker og lokaler, spildevandet osv.) og behandlernes kompetence-niveau i EF-landene med henblik på åbningen af grænserne den 1. januar 1993?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Vasso Papandreou

(19. februar 1991)

Kommissionen råder ikke for øjeblikket over sådanne oplysninger, der er nødvendige for at kunne bedømme effektiviteten af thalassoterapi og for eventuelt at foreslå en harmonisering af de sanitære normer.

Foranstaltninger på dette område indgår ikke i Kommissionens arbejdsprogram.

Thalassoterapi-behandlere kan eventuelt være omfattet af Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed (¹).

Dette direktiv er af generel art og er således ikke — i modsætning til de tidligere særdirektiver — rettet mod en særlig profession eller gruppe af professioner, og man har med vilje set bort fra enhver tidligere koordinering af uddannelserne. Selv om disse erhvervsudøvere ikke omfattes af dette direktiv, vil de kunne blive omfattet af et direktiv, der for øjeblikket er fremlagt som forslag til drøftelse i Rådet og som vedrører en anden generel ordning for anerkendelse af erhvervskompetencegivende uddannelser, som supplerer direktiv 89/48/EØF (²).

(¹) EFT nr. L 19 af 24. 1. 1989.

(²) EFT nr. C 263 af 16. 10. 1989 og EFT nr. C 217 af 1. 9. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2844/90

af Viktor Manuel Arbeloa Muru (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(17. december 1990)

(91/C 130/63)

Om: Befolkningspolitik

Er det under de nuværende forhold muligt at opstille en aktionsramme for EF's befolkningspolitik?

Hvilke fordele og ulemper vil der være ved en sådan?

Svar

(27. marts 1991)

Rådet er klar over, at den demografiske udvikling vil få vidtrækkende følger for samfundslivet og den økonomiske og sociale situation i visse af EF-landene.

Det behandlede på ny problemet på samlingen (arbejds- og socialministerne) den 18. december 1990 på grundlag af en meddelelse fra formandskabet om demografiske problemer.

I denne meddelelse understreges det, at den demografiske udvikling vil få vidtrækkende følger for samfundsordenen og de sociale og økonomiske systemer i visse af EF-landene. Især omtales spørgsmålet om indvandringen fra landene syd for Middelhavet og Østeuropa, det faldende befolkningstal og familierpolitikkerne samt befolkningens

stigende gennemsnitsalder og vanskelighederne i de generelle alderspensionsordninger.

Det er imidlertid Kommissionen, der som led i sin initiativret eventuelt skal forelægge Rådet et forslag til handlingsprogram på området.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2886/90

af Franco Iacono (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(3. januar 1991)

(91/C 130/64)

Om: Transportproblemer i det sydlige Italien

En fuldstændig europæisk integration forudsætter en genskabelse af ligevægten mellem nord og syd. Dette er imidlertid vanskeligt i Italien på grund af det mangelfulde transportsystem i regionerne i Syditalien. Der eksisterer f.eks. ikke intercityforbindelser på strækningen Napoli-Rom, og Napoli og Syditalien i det hele taget indgår ikke i nogen langsigtet planlægning på middelhavsplan eller på europæisk plan. Napoli har endnu ikke en i det mindste international lufthavn, og heller ikke et omladningscenter af international størrelse, ligesom investeringerne — også EF-investeringerne — enten er utilstrækkelige eller ikke i nærmeste fremtid føres ud i livet. Alt dette forhindrer, at grundlæggende ressourcer, som f.eks. havet, turismen og de store kulturelle værdier, kan være med til at skabe beskæftigelse og udvikling, og dermed er det i strid med den strategi, som både den italienske regering og EF følger, og ifølge hvilken der skal tages større hensyn til Syditalien. Formanden for Rådet (transport) bedes derfor oplyse, hvilke initiativer Kommissionen har taget for at overvinde denne uholdbare situation og gennemføre de store infrastrukturer, der er så nødvendige i Syditalien, samt hvilke midler der er øremærket til opfyldelsen af disse mål og inden for hvilke frister, disse mål tænkes opfyldt?

Endelig bedes det oplyst, hvad forholdet mellem investeringer til Norditalien og investeringer til Syditalien er.

Svar

(27. marts 1991)

Rådet har som led i den fælles transportpolitik vedtaget forordning (EØF) nr. 3359/90 af 20. november 1990 om iværksættelse af et handlingsprogram på infrastrukturområdet med henblik på gennemførelsen af det integrerede transportmarked i 1992 (¹).

Der er tale om et flerårigt handlingsprogram (1990-1992) med en budgetbevilling på 60 mio. ecu i 1990, 118 mio.

ecu i 1991 og i henhold til overslaget på 150 mio. ecu i 1992.

Blandt de store infrastrukturprojekter, der er nævnt i forordningens artikel 3, figurerer følgende tre projekter, der også vil kunne omfatte Italien:

- bidrag til højhastighedsjernbanenettet Sevilla-Madrid-Barcelona-Lyon-Torino-Milano-Venezia og derfra til Tarvisio og Trieste
- transitforbindelsen gennem Alperne (Brenner-forbindelsen)
- bidrag til det kombinerede transportnet af interesse for Fællesskabet.

Der findes dog også andre fællesskabsinstrumenter til finansiering af transportinfrastrukturer, nemlig

- *lån ydet af Den Europæiske Investeringsbank (EIB)* (alle områder, der kan modtage statsstøtte, kan i princippet få lån fra EIB til regionaludvikling)
- *tilskud fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU)*, idet Mezzogiorno er en af de regioner, der er omfattet af mål nr. 1 (fremme af udviklingen og strukturtilpasningen i de tilbagestående regioner)
- *tilskud og lån som led i de integrerede Middelhavsprogrammer (IMP)*, idet hele Mezzogiorno udgør en af de zoner, der er omfattet af IMP.

(¹) EFT nr. L 326 af 24. 11. 1990.

Røgfri tobaksvarer forekommer i følgende former: skråtobak og snus. Snus kan dels være tør (til indtagelse gennem næsen), dels våd (til indtagelse gennem munden).

Skråtobak og snus er produkter, der har været fremstillet og anvendt i mange år. Disse produkter, hvis anvendelse er i stadig tilbagegang, benyttes for øjeblikket i ringe omfang af især ældre.

Våd snus er imidlertid en ny form for røgfri tobak, der fornylig er blevet markedsført i Vesteuropa med især unge som målgruppe.

Kommissionen er for øjeblikket ved at behandle de data, som fremtrædende internationale videnskabelige institutter har fremlagt. Alle er enige i den konklusion, at våd snustobak er særdeles sundhedsfarlig.

Disse produkter består udelukkende eller delvis af tobak i finmalet pulverform eller partikelform med et højt fugtighedsindhold. De findes i løs vægt eller i portionsposer og mini-poser. Produktet indtages ved at brugeren anbringer en lille portion våd snus mellem gummen og kinden, hvor det kommer i kontakt med mundens slimhinder.

De medlemsstater, der er mest berørt af markedsføringen af dette nye produkt (Irland og Det Forenede Kongerige), har allerede indført forbud mod markedsføring af denne tobaksvarer.

(¹) Dok. KOM(90) 538.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2889/90

af Gerhard Schmid (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(3. januar 1991)

(91/C 130/65)

Om: Snustobak

Er det korrekt, at ordet »snuff« anvendes på amerikansk for skråtobak, og benytter Kommissionen sig i sin kritik af snustobak af amerikanske undersøgelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou

(20. februar 1991)

Den 14. november vedtog Kommissionen et forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 89/622/EØF om mærkning af tobaksvarer (¹). I dette forslag indgår et forbud mod markedsføring af våd snus.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2905/90

af Maartje van Putten (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(3. januar 1991)

(91/C 130/66)

Om: Behandling af militærnægtere i Grækenland

Har Rådet kendskab til den uacceptable måde, militærnægtere behandles på i Grækenland, navnlig dem, der tilhører Jehovas Vidner?

Hvilke skridt agter Rådet — også under hensyntagen til Europa-Parlamentets tidligere spørgsmål og drøftelser herom — at træffe med henblik på forbedring af disse menneskers vilkår?

Er Rådet bekendt med memorandummet fra de 260 militærnægtere i Avlona-fængslet, og er det rede til at kommentere dette memorandum i sit svar?

Svar*(27. marts 1991)*

Rådet takker det ærede parlamentsmedlem for de oplysninger, det har tilstillet det, men minder om, at overholdelsen af menneskerettighederne henhører under hver enkelt medlemsstats kompetence, som de skal bestride i overensstemmelse med deres internationale forpligtelser, navnlig i forbindelse med den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2931/90

af Sérgio Ribeiro (CG)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

*(11. januar 1991)**(91/C 130/67)*

Om: Samling i Rådet (industri) den 26. november 1990. GATT og tekstiler

Efter samlingen i Rådet (industri) den 26. november 1990 udtalte den portugisiske repræsentant sig om virkningerne for tekstilindustrien af Uruguay-Runden og Portugals ønske om en overgangsperiode på 15 år for liberalisering af verdenshandelen med tekstilvarer, en styrkelse af GATT's bestemmelser og disciplin samt oprettelse af en effektiv mekanisme til kontrol heraf, og ministeren skal have garanteret, at der i den af Rådet vedtagne tekst blev taget hensyn til de vigtigste portugisiske krav.

Da der i meddelelsen fra Rådet ikke findes nogen omtale af spørgsmål om tekstiler, bedes Rådet oplyse, om meddelelsen siger for lidt, eller om den portugisiske minister i sine udtalelser har sagt for meget?

Svar*(10. april 1991)*

Rådet understreger, at Fællesskabets forslag om at medtage tekstilvarer i GATT bygger på den forudsætning, at GATT's bestemmelser og disciplin kan styrkes, herunder også åbningen af markeder, på en sådan måde, at de danner grundlag for en sådan integration.

Der skal også indføres en passende mekanisme, der skal sikre parallelisme mellem ophævelsen af restriktioner og anvendelsen af styrkede GATT-bestemmelser og -disciplin, og Fællesskabet har fremsat forslag om en sådan organisatorisk ramme, som skulle gøre overgangsprocessen troværdig og effektiv.

På samlingen den 26. november 1990 opfordrede Rådet Kommissionen til at forsætte sit arbejde og sikre, at resul-

taterne af Uruguay-Runden ikke får nogen negativ indflydelse på Europas industri. På denne samling noterede Rådet sig ligeledes en redegørelse fra næstformand Bangemann om Uruguay-Rundens konsekvenser for europæisk industri. Han understregede navnlig den store betydning, det har for Fællesskabet som handelsmæssig stormagt, at disse forhandlinger lykkes, og han opfordrede alle deltagerne til at gøre alt, hvad de kan, for at forhandlingerne skal give et positivt resultat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2989/90

af James Janssen van Raay, Bartho Pronk, Maxime Verhagen og Karla Peijs (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

*(18. januar 1991)**(91/C 130/68)**Om:* Europas sociale image

Europa-Parlamentet er altid gået og går fortsat ind for at give Europa et socialt præg ved gennemførelsen af det indre marked. Til det sociale præg hører i det mindste arbejdstagermedindflydelse, hensyn til ældre og særlig omsorg for handicappede.

Har Kommissionen kendskab til, at Ir W. Dik, formand for PTT's bestyrelse, undgår drøftelser med det centrale tillidsmandsråd og med tillidsmandsrådet for postsektionen, offentligt disker op med vittigheder om handicappede og driver spot med ældre?

Vidner det ikke om smagløshed, at PTT-chefen, der altid selv lader sig køre, bagatelliserer og gør grin med problemerne for invalider og ældre, der må gå til fods netop i handicapåret (1990) og i det kommende ældreår?

Er Kommissionen ikke også af den opfattelse, at denne art offentlige erklæringer står i modstrid til det sociale charter og dets handlingsprogram på det sociale område samt udgør en fare for gennemførelsen af det indre marked på telekommunikationsområdet?

Er Kommissionen rede til at protestere imod dette over for den nederlandske regering?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(28. februar 1991)

Kommissionen plejer ikke at reagere på udtalelser fra privatpersoner, heller ikke hvis disse vedrører spørgsmål, den finder vigtige. Det er endnu vanskeligere at reagere,

hvis Kommissionen kun får disse udtalelser refereret fra anden side. Derfor vil den ikke i dette tilfælde tage det nævnte spørgsmål op over for den nederlandske regering.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3031/90

af Richard Simmonds (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(28. januar 1991)

(91/C 130/69)

Om: Svig mod EF

Vil Kommissionen offentliggøre en liste over de regioner og medlemsstater, hvor der i første række er begået svig mod EF-fondene de sidste ti år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Jacques Delors

(28. februar 1991)

Oplysninger om bedrageri og uregelmæssigheder begået i medlemsstaterne findes i den årlige beretning til Rådet og Europa-Parlamentet om indsatsen og resultaterne i forbindelse med bedrageribekæmpelsen i 1989⁽¹⁾. Der vil snarest udkomme en ny beretning for 1990, efter at den er vedtaget af Kommissionen.

Med hensyn til de tilfælde af bedrageri og uregelmæssigheder, der er anmeldt til Kommissionen vedrørende EUGFL's udgifter, henvises det ærede medlem til den retrospektive analyse af de modtagne oplysninger og de tabeller med en fordeling på de enkelte medlemsstater, der findes i de årlige finansberetninger om EUGFL, Garantisektionen, fra Kommissionen til Rådet og Parlamentet⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dok. SEC(90) 156 endelig udg.

⁽²⁾ Jf. regnskabsåret 1989, 19. finansberetning (KOM(90) 397 endelig udg.).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3051/90

af Virginio Bettini (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(28. januar 1991)

(91/C 130/70)

Om: Cæsium 137-forurening af Po-floden (Italien)

Det er kommet frem, at mellem maj 1989 og marts 1990 er forøgelsen af radioaktiviteten i Po-floden i nærheden af

Serafini-øen nu nået op på 10 Curie, og det har vist sig, at denne forurening var forårsaget af virksomheder, der omsmeltede skrot fra Østeuropa, som forhandles af den østrigske virksomhed Almata i Wien. Kommissionen bedes derfor oplyse, hvad den har foretaget sig for at kontrollere transporten af forurenede jernskrot mellem Østrig og Lombardiet og hvilke oplysninger, den råder over om den radioaktive forurening heraf og fra giftige og skadelige stoffer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Carlo Ripa di Meana

(21. februar 1991)

Kommissionen er underrettet om, at den uventede tilstedeværelse af radioaktive stoffer, herunder navnlig cæsium 137, i metalskrot, der var sendt til italienske firmaer med henblik på genbrug, har skabt en situation, som må overvåges af de kompetente italienske myndigheder, for så vidt angår strålingsbeskyttelsen af de arbejdstagere, der berøres heraf, samt af befolkningen.

I henhold til Rådets direktiv 80/836/Euratom⁽¹⁾ om fastsættelse af de grundlæggende normer for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling, er det pålagt medlemsstaterne at etablere en ordning for indberetning af/bemyndigelse til samtlige aktiviteter, hvori der indgår radioaktive stoffer. Inden for rammerne heraf holder de kompetente nationale myndigheder nøje kontrol med de radioaktive stoffer gennem hele disses levetid med det formål at forhindre, at der indtræffer sådanne begivenheder som den, det ærede medlem henviser til.

For så vidt angår affaldsstoffer, der importeres fra tredjelande, kræves der i henhold til Rådets direktiv 84/631/EØF af 6. december 1984 om overvågning af og kontrol inden for Fællesskabet med grænseoverskridende overførsel af farligt affald som ændret ved Rådets direktiv 86/279/EØF⁽²⁾ en særlig ordning med oplysning om og forudgående godkendelse af hver enkelt grænseoverskridende overførsel af farligt affald. Et forslag fra Kommissionen, hvorefter der kræves tilsvarende foranstaltninger, når der er tale om radioaktivt affald, er for nylig blevet forelagt for Rådet⁽³⁾. En af målsætningerne med sådanne foranstaltninger er at gøre det muligt for de kompetente myndigheder i de pågældende lande at kræve yderligere redegørelse for, hvilke affaldsstoffer der forsendes, såfremt de måtte skønne, at den dokumentation, der er givet af indehaveren af det pågældende affald, er utilstrækkelig eller ufuldstændig.

⁽¹⁾ EFT nr. L 246 af 17. 9. 1980, s. 1, og EFT nr. L 265 af 5. 10. 1984, s. 4.

⁽²⁾ EFT nr. L 326 af 13. 12. 1984, s. 31, og EFT nr. L 181 af 4. 7. 1986, s. 13.

⁽³⁾ EFT nr. C 210 af 23. 8. 1990, s. 7.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 17/91
af Herman Verbeek (V)
til Rådet for De Europæiske Fællesskaber
(1. februar 1991)
 (91/C 130/71)

Om: Afskaffelse af burhøns i EF

1. Har Rådet kendskab til en rapport fra Det Etske Råd vedrørende Husdyr i Danmark, som konkluderer, at burhøns i EF skal afskaffes i løbet af ti år?
2. Deler Rådet den opfattelse, at disse bure på uacceptabel vis er i strid med hønsenes rettigheder og behov og ud fra princippet om menneskeværdighed bør afskaffes?
3. Deler Rådet den opfattelse, at burhønsproblematikken af konkurrenceårsager kun kan løses på EF-niveau?
4. Er Rådet indstillet på på kort sigt at træffe foranstaltninger for at sikre, at den af Det Etske Råd anbefalede afskaffelse af disse bure senest vil være gennemført i EF om ti år?

Svar

(27. marts 1991)

Rådet vedtog i 1986 direktiv 86/113/EØF (nu direktiv 88/166/EØF) om fastlæggelse af mindstekrav vedrørende beskyttelse af burhøns. I henhold til dette direktivs artikel 9 skal Kommissionen inden den 1. januar 1993 forelægge Rådet en rapport om den videnskabelige udvikling for så vidt angår høns's trivsel under forskellige opdrætningsformer: rapporten skal i givet fald ledsages af passende tilpasningsforslag.

Rådet modtog på samlingen den 27. november 1990 et memorandum fra den danske regering om ægproduktion i burhønsesystemer, hvori der henvises til en erklæring af 17. oktober 1990 fra Danmarks Etske Råd vedrørende Husdyr.

Kommissionen oplyste ved den lejlighed, at den rapport og de eventuelle forslag, den skal udarbejde, er under forberedelse, og forsikrede Rådet om, at rapporten vil blive forelagt snarest muligt.

Rådet vil derfor behandle denne rapport fra Kommissionen samt de forslag, den måtte være ledsaget af.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 46/91
af Raymonde Dury (S)
til Rådet for De Europæiske Fællesskaber
(1. februar 1991)
 (91/C 130/72)

Om: Liste over aktivitetsområder, jf. EØF-Traktatens artikel 55, stk. 2

Har Rådet gjort brug af den i EØF-Traktatens artikel 55, stk. 2, fastsatte mulighed for at undtage visse aktivitetsområder fra anvendelsen af princippet om fri bevægelighed? I bekræftende fald hvilke aktiviteter drejer det sig da om?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 47/91
af Raymonde Dury (S)
til Rådet for De Europæiske Fællesskaber
(1. februar 1991)
 (91/C 130/73)

Om: Fortegnelse over aktiviteter, der er forbundet med udøvelse af offentlig myndighed

Er Rådet i besiddelse af en fortegnelse over aktiviteter, der er forbundet med udøvelse af offentlig myndighed?

Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 46/91 og nr. 47/91
(27. marts 1991)

Kommissionen har ikke forelagt Rådet noget forslag, som bygger på artikel 55, stk. 2, i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab.

Det er Kommissionen, der i første omgang inden for rammerne af sin initiativret skal vurdere, hvilken form for virksomhed der henhører under denne artikels anvendelsesområde.

I sin dom af 21. juni 1974 i sag 2/74 (Reyners/Belgien) ⁽¹⁾ præciserer Domstolen, at i mangel af direktiver udstedt i medfør af artikel 57 med henblik på samordning af de nationale bestemmelser vedrørende denne eller hine virksomhed, skal en eventuel anvendelse af artikel 55, stk. 1, vurderes for hver enkelt medlemsstat for sig. Domstolen understreger den fællesskabsretlige karakter af de grænser, der i artikel 55 opstilles for de undtagelser, der kan tillades fra princippet om etableringsfriheden, og lægger vægt på, at det må undgås, at Traktatens effektivitet ved denne vurdering nedsættes på grund af medlemsstaternes ensidige bestemmelser.

Den konkluderer, at den i artikel 55, stk. 1, hjemlede undtagelse fra etableringsfriheden skal begrænses til

sådanne af de i artikel 52 omhandlede former for virksomhed, der i sig selv er direkte og særligt forbundet med udøvelse af offentlig myndighed.

(¹) Samling af Domstolens afgørelser, bind 1974, s. 654-655.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 110/91

af Raymonde Dury (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(11. februar 1991)

(91/C 130/74)

Om: Atomuheld og drikkevand

Et uheld i et atomkraftværk eller et atomkraftværk-kompleks kan medføre radioaktiv affald, der kan forurene visse af EF's vandressourcer alvorligt. Får de vandværker, som er ansvarlige for opsamling og distribution af vand til befolkningen, regelmæssigt oplysninger fra atomkraftværker, således at de øjeblikkeligt kan blive orienteret om enhver uheld og træffe de nødvendige foranstaltninger for at overvinde en eventuel krise?

Svar

(27. marts 1991)

1. På det *generelle* plan er Rådet sig de problemer bevidst, der består med hensyn til udveksling af oplysninger, navnlig i tilfælde af strålingsfare eller nukleare ulykker.

Rådet har således vedtaget

- direktiv 89/618/Euratom af 27. november 1989 om oplysning af befolkningen om, hvorledes den skal forholde sig, samt om sundhedsmæssige foranstaltninger i tilfælde af strålingsfare (¹)
- Rådets afgørelse om godkendelse af Fællesskabets indgåelse af konventionen om hurtig anmeldelse af kernekraftuheld (²)
- beslutning 87/600/Euratom (³) om en fællesskabsordning for hurtig udveksling af information i tilfælde af strålingsfare, som har til formål at supplere ovennævnte konvention under hensyn til Euratom-Traktatens bestemmelser.

2. For så vidt angår spørgsmålet om en eventuel radioaktiv forurening af vandressourcerne er der fastsat relevante fællesskabsbestemmelser i henhold til Euratom-Traktatens kapitel III, navnlig artikel 30 til 32 (grundlæggende normer til beskyttelse af befolkningens

og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling (⁴), 33 og 35-38 (⁵).

3. For så vidt angår det ærede parlamentsmedlems specifikke spørgsmål er Rådet ikke i stand til at udtale sig om omfanget af en sådan udveksling af oplysninger mellem organisationer og institutioner i medlemsstaterne.

Det er Kommissionens opgave at drage omsorg for gennemførelsen af de relevante fællesskabsbestemmelser, idet medlemsstaterne skal træffe alle foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af disse bestemmelser.

(¹) EFT nr. L 357 af 7. 12. 1989, s. 31.

(²) Denne indgåelse (indlevering af tilslutnings- eller godkendelses-instrument) finder i medfør af Euratom-Traktatens artikel 102 sted, når alle medlemsstater har tilkendegivet over for Kommissionen, at konventionen er gjort anvendelig i overensstemmelse med deres respektive nationale lovgivning.

(³) EFT nr. L 371 af 30. 12. 1987, s. 76.

(⁴) Senest ved direktiv 80/836/Euratom (EFT nr. L 246 af 17. 9. 1980, s. 1), som ændret ved direktiv 84/467/Euratom (EFT nr. L 265 af 5. 10. 1984, s. 4).

(⁵) I artikel 36 fastsættes det bl.a., at oplysninger vedrørende den permanente kontrol med radioaktivitetsmængden i atmosfæren, i vand og i jord skal meddeles Kommissionen regelmæssigt af de kompetente myndigheder i hver medlemsstat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 112/91

af Raymonde Dury (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(11. februar 1991)

(91/C 130/75)

Om: Atomkraftværker og distribution af drikkevand

Forskellige undersøgelser viser, at atomkraftværker og oparbejdningsfabrikker under normale omstændigheder kan have negative virkninger på miljøet ved at påvirke de vandreserver, som vandproducenterne udnytter til at forsyne befolkningen med vand.

Har EF truffet foranstaltninger med henblik på at undersøge dette særlige problem og finde løsninger herpå?

Svar

(27. marts 1991)

1. Rådet har længe været klar over, at beskyttelsen af vandressourcerne er af stor betydning, og det vedtog således den 4. maj 1976 et direktiv om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljøer (¹).

Medlemsstaterne skal i henhold til dette direktiv træffe egnede foranstaltninger for at eliminere eller formindske forurening af indre overfladevand, saltvandsområder inden for basislinjen og grundvand med de farlige stoffer, der er opført i bilaget til direktivet.

2. I erkendelse af, at virkningerne på miljøet skal tages i betragtning på et så tidligt stadium som muligt i alle tekniske planlægnings- og beslutningsprocesser, vedtog Rådet den 27. juni 1985 et direktiv om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (¹).

I dette direktiv fastsættes der procedurer for konsekvensundersøgelser, herunder også høring af offentligheden.

I henhold til direktivets artikel 2 skal medlemsstaterne således træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering, kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse.

I henhold til artikel 4 skal projekter, der henhører under de i bilag I til direktivet anførte grupper, hvilket gælder projekter vedrørende atomkraftværker, undergives en sådan vurdering.

I samme artikel hedder det endvidere, at projekter, der henhører under de i bilag II anførte grupper, hvilket gælder projekter vedrørende anlæg til behandling af radioaktiv affald, skal undergives en sådan vurdering, når medlemsstaterne finder, at det er påkrævet på grund af projekternes karakter.

De oplysninger, der indhentes ved denne vurdering skal tages i betragtning i forbindelse med godkendelsesproceduren.

3. For så vidt angår de miljømæssige virkninger af stråling fra atomkraftværker fastsætter kapitel III i Euratom-Traktaten en ramme for de bestemmelser, der skal gennemføres med henblik på beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling. Denne beskyttelse varetages ligeledes gennem en permanent kontrol med radioaktivitetsmængden i atmosfæren, i vand og i jord (²).

I artikel 37 og 38 i samme Traktat fastsættes der endvidere bestemmelser vedrørende planer om bortskaffelse af radioaktivt spild i enhver form; de omhandler bl.a. de henstillinger, Kommissionen skal rette til medlemsstaterne vedrørende radioaktivitetsmængden i atmosfæren, i vand og i jord.

4. Ud fra et ønske om hurtigt at gennemføre en passende sundhedsbeskyttelse for så vidt angår stråling vedtog Rådet allerede den 2. februar 1959 et direktiv om fastsættelse af de grundlæggende normer for strålebeskyttelse i Fællesskabet, som regelmæssigt ændres på baggrund af den videnskabelige udvikling (³).

5. Rådet finder på baggrund af ovennævnte, at de relevante fællesskabsbestemmelser til fulde opfylder kravene til beskyttelse af de vandreserver, som det ærede parlamentsmedlem nævner, mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling.

Det er i øvrigt Kommissionens opgave at drage omsorg for gennemførelsen af de relevante fællesskabsbestemmelser, idet medlemsstaterne skal træffe alle foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af disse bestemmelser.

6. Endelig har Rådet i erkendelse af den fare, der vil være forbundet med nukleare ulykker eller andre tilfælde af strålingsfare, vedtaget forordning (Euratom) nr. 3954/87 (⁴) om fastsættelse af visse maksimale tilladte niveauer for radioaktivitet, som ændret ved forordning (Euratom) nr. 2218/89 (⁵), jf. dog de særlige bestemmelser for situationen efter Tjernobyl-ulykken.

I denne forordning fastsættes der for de pågældende tilfælde bl.a. sådanne niveauer for flydende levnedsmidler, og det præciseres, at niveauerne beregnes under hensyn til forbruget af ledningsvand, samt at de samme værdier bør gælde for drikkevandsforsyninger efter et skøn foretaget af de kompetente myndigheder i medlemsstaterne.

(¹) EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976.

(²) EFT nr. L 175 af 5. 6. 1986.

(³) Jf. især artikel 35 og 36.

(⁴) Senest ved Rådets direktiv 80/836/Euratom (EFT nr. L 246 af 17. 9. 1980, s. 1) som ændret ved Rådets direktiv 84/467/Euratom (EFT nr. L 265 af 5. 10. 1984, s. 4).

(⁵) EFT nr. L 371 af 30. 12. 1987, s. 11.

(⁶) EFT nr. L 211 af 22. 7. 1989, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 114/91

af Raymonde Dury (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(11. februar 1991)

(91/C 130/76)

Om: Forebyggelse af erhvervs sygdomme

På et tidspunkt, hvor de europæiske organers kompetence gør sig gældende inden for arbejdstagernes sikkerhed og sundhed, bør der gennemføres konkret forskning inden for EF, der gør det muligt at gennemføre foranstaltninger, der forebygger erhvervs sygdomme, f.eks. på området rygmerter, som især rammer de arbejdstagere, hvis arbejde består i at køre bil og som følge af vibrationer er ofre for rygmerter.

Det er klart, at en tysk chaufførs rygmerter ikke afviger fra en belgisk eller britisk chaufførs rygmerter, der bør

foretages samordnet forskning med henblik på prævention.

Er der på EF-plan taget initiativ hertil? I bekræftende fald på hvilken måde? I benægtende fald hvorfor ikke?

Svar

(10. april 1991)

I forbindelse med iværksættelsen af EØF-Traktatens artikel 118 A har Rådet til opfølgning af rammedirektivet af 12. juni 1989 allerede vedtaget flere særdirektiver, som Kommissionen har foreslået vedrørende arbejdstagernes sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen.

Det er Kommissionen, der, hvis den skønner det nødvendigt, i samarbejde med medlemsstaterne skal udføre det af det ærede parlamentsmedlem omtalte forskningsarbejde, og som skal forelægge et forslag om beskyttelsen af chauffører, der som følge af vibrationer er ofre for rygsmerter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 135/91

af John Cushnahan (PPE)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(11. februar 1991)

(91/C 130/77)

Om: Turistpolitik

I betragtning af turismens økonomiske betydning for mange af EF's randområder agter det luxembourgske formandskab af Rådet på Regeringskonferencen om Den Økonomiske og Monetære Union at foreslå, at en fælles turistpolitik medtages i eventuelle nye traktatbestemmelser?

Svar

(27. marts 1991)

Regeringskonferencen har fået forelagt et forslag med det indhold, det ærede parlamentsmedlem nævner; dette forslag vil snarest blive taget op til drøftelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 136/91

af James Nicholson (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(11. februar 1991)

(91/C 130/78)

Om: Omsætning af lovgivning i henhold til Fællesakten

Kan Kommissionen over for Parlamentet oplyse, hvor mange forordninger og direktiver i henhold til Fællesak-

ten, der til dato er opnået enighed om, og hvor mange af disse er blevet behandlet af hvert af de nationale parlamenter?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors**

(26. marts 1991)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige til besvarelse af det ærede medlems spørgsmål.

Den skal meddele det ærede medlem resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 157/91

af Claire Joanny (V)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(20. februar 1991)

(91/C 130/79)

Om: EF-politikens indvirkning på det kulturelle liv og den kulturelle forskellighed

1. Det Europæiske Fællesskabs aktioner på det økonomiske område har meget stor indvirkning på alle aspekter af den europæiske befolknings levevis.
2. Har Rådet nogensinde eksplicit overvejet de utilsigtede virkninger, som visse fællesskabsforanstaltninger har for de forskellige EF-regioners og -stater kulturelle liv, som f.eks. højere grad af ensretning? Agter det at gennemføre flere aktioner, f.eks. at lade dette spørgsmål blive undersøgt?
3. Hvilke virkninger har det konstateret til dato?
4. Hvorledes stiller det sig specielt til faren for kulturel ensretning og den stigende tendens til centralisme på det kulturelle område?
5. Mener det, at denne ensretning allerede er sket? Hvilke konkrete områder drejer det sig i bekræftende fald om?

Svar

(10. april 1991)

Rådet er sig bevidst, at Europas store kulturrigdom skyldes de mange forskelligartede kilder, og at man derfor bør undgå centralisering og ensretning på dette område.

Ifølge rapporten fra Ad hoc-gruppen vedrørende Borgerens Europa, som blev godkendt af Det Europæiske Råd

(Milano, 28. og 29. juni 1985) »er de sprog, der tales i Fællesskabet, en væsentlig del af dets kulturarv og bidrager til dets rigdom og forskelligartethed«. På denne baggrund lægger LINGUA-programmet, som blev indført ved Rådets afgørelse af 28. juli 1989, stor vægt på fremme af kendskabet til de af Fællesskabets officielle sprog, der er mindst anvendt, og som der sjældent undervises i.

På samme område lægger resolutionen, vedtaget af Rådet og ministrene med ansvar for kulturelle anliggender, forsamlet i Rådet den 9. november 1987, om fremme af oversættelse af væsentlige værker inden for europæisk kultur, stor vægt på oversættelser fra sprog, som er mindre udbredt i Europa.

På det audiovisuelle område afspejler Rådets direktiv af 3. oktober 1989 om udøvelse af TV-radiospredningsvirksomhed, samt Rådets afgørelse af 21. december 1990 om MEDIA-programmet, på flere steder lovgiverens ønske om at fremme foranstaltninger, der tilgodeser den europæiske kulturrigdoms forskelligartethed, og om at tage særligt hensyn til lande med en beskeden audiovisuel produktionskapacitet og/eller hvis sprog har en begrænset udbredelse i Europa.

—————

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 196/91
af **Diego de los Santos López (ARC)**
til **Rådet for De Europæiske Fællesskaber**
(20. februar 1991)
(91/C 130/80)

Om: Toldfri områder

Der findes i nogle af EF's regioner såkaldte toldfrie områder. I disse regioner er visse virksomheder, bl.a. i turistsektoren, fritaget for selskabsskat. Dette forhold er efter Kommissionens opfattelse foreneligt med det indre marked, og de omtalte områder har derfor fået det blå stempel af EF.

Har Rådet modtaget nogen anmodning om tilladelse fra den spanske regerings side til at oprette sådanne områder på spansk territorium? Hvad har i bekræftende fald været Rådets bevæggrund til at afslå at give en sådan tilladelse i Spaniens tilfælde?

Svar
(10. april 1991)

Rådet har ikke modtaget nogen anmodning om sådanne fritagelser, som det ærede parlamentsmedlem omtaler.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 216/91
af **Louis Lauga (RDE)**
til **Rådet for De Europæiske Fællesskaber**
(18. februar 1991)
(91/C 130/81)

Om: Fiskeri af små sild

Kan Rådet oplyse, hvor langt man er nået med EF-bestemmelser om fiskeri af små sild?

Kan Rådet endvidere give klare oplysninger om Nederlandenes holdning i denne vigtige sag?

Svar
(27. marts 1991)

1. Det spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem har rejst, gælder især bifangst af ungsild i forbindelse med brislingefiskeriet (blandet sildefiskeri) i området Skagerrak/Kattegat.

2. Som følge af den opfordring, som Rådet (fiskeri) fremsatte i december 1988, forelagde Kommissionen i november 1989 Rådet en rapport om dette spørgsmål.

3. I rapporten konkluderes det, at den eneste supplerende bevaringsforanstaltning, der kan blive tale om, vil være gradvis at indstille dette fiskeri (»phasing out«).

4. Rådets organer gennemgik rapporten i december 1989 og et flertal af delegationerne konkluderede, at en løsning af problemet krævede yderligere overvejelse i betragtning af de alvorlige sociale og økonomiske følger, der i øvrigt omtales i Kommissionens rapport.

5. I mellemtiden har Rådet efter konsultationer med Norge og Sverige indført en ordning om gradvis aftrapning af dette fiskeri, hvorved TAC er blevet nedsat med 15 000 tons om året:

1989:	80 000 tons
1990:	65 000 tons.

For 1991 vil TAC blive foreslået nedsat til 50 000 tons.

6. Mindstemaskestørrelsen er blevet sat op til 32 mm for 1990 og 1991.

7. Med hensyn til det sidstnævnte spørgsmål fra det ærede parlamentsmedlem tilkommer det ikke Rådet at oplyse, hvilken holdning de forskellige delegationer indtager i Rådet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 217/91**af Juan Ramírez Heredia (S)****til Rådet for De Europæiske Fællesskaber***(18. februar 1991)**(91/C 130/82)*

Om: Den rådgivende nationalkomité for sigøjnerne i Frankrig

Den 10. februar 1988 nedsattes der i Frankrig ved bekendtgørelse fra den daværende indenrigsminister Charles Pasqua en rådgivende nationalkomité for sigøjnerne i Frankrig. Dette meddeltes i Den Franske Republiks stats-tidende den 21. februar 1988.

»Union des Tziganes et Voyageurs de France« oplyser, at nævnte komité aldrig er trådt sammen, og at der ikke foreligger noget om, hvilket arbejde den har gjort til fordel for de franske sigøjnere.

Kan Rådet fremskaffe en beretning om den virksomhed, som denne komité har udført siden sin nedsættelse?

Hvis ikke, hvad er da grundene til, at den ikke fungerer?

Svar*(27. marts 1991)*

Det af det ærede parlamentsmedlem rejste spørgsmål henhører under den berørte medlemsstats kompetente myndigheds beføjelser og det ærede parlamentsmedlem bedes derfor henvende sig til disse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 284/91**af James Ford (S)****til Rådet for De Europæiske Fællesskaber***(4. marts 1991)**(91/C 130/83)*

Om: Telekommunikationsforbindelser for ansatte i institutionerne

Er Rådet ikke enig i, at Bruxelles' manglende evne til at udvide telefoncentralen for at imødekomme det øgede behov for forbindelser er et stort handicap for ikke-belgiere og parlamentsansatte fra navnlig de medlemsstater, der for nylig er tiltrådt?

Har Rådet henvendt sig til den belgiske regering for at få forbedret disse klart uheldige virkninger for arbejdsforholdene for de ansatte i institutionerne i Bruxelles?

Svar*(27. marts 1991)*

Generalsekretariatet for Rådet har ikke oplevet de vanskeligheder, det ærede parlamentsmedlem omtaler. Under de kontakter, som Generalsekretariatet for Rådet har haft med RTT, har denne i øvrigt altid sikret tilfredsstillende ydelser.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 448/91**af Marlene Lenz (PPE)****til Rådet for De Europæiske Fællesskaber***(19. marts 1991)**(91/C 130/84)*

Om: Situationen i landene i Mellemamerika og på Cuba

1. Hvilke initiativer agter Rådet at tage for at bidrage til demokratiserings- og fredsprocessen samt udviklingen i Mellemamerika i betragtning af den betydning, som landene i området tillægger EF?

2. Rådet bedes redegøre for udviklingen i samarbejdet med de mellemamerikanske lande på grundlag af San José-aftalerne.

3. Mener Rådet ikke, at det vil være nødvendigt at nå frem til en større grad af samordning mellem EF's samarbejdsbestræbelser og de enkelte medlemsstaters?

4. Er Rådet i betragtning af den katastrofale økonomiske situation i Nicaragua og Panama enig i, at det er nødvendigt, at EF gør en ekstraordinær indsats over for disse lande for at redde og stabilisere den demokratiske samfundsorden?

5. Påtænker Rådet initiativer over for Cuba for at lette landets overgang til demokratiske forhold?

Svar*(26. marts 1991)*

1. Den politiske og økonomiske dialog, som Fællesskabet tog initiativ til i 1984, med landene i Mellemamerika samt samarbejdsaftalen fra 1985 byggede på den overbevisning, at der findes en snæver forbindelse mellem økonomisk og social udvikling, demokrati og fred.

2. Resultaterne af dette initiativ har i det store og hele været positive.

På det politiske plan har konferencerne under San José-processen givet Fællesskabet og dets medlemsstater mulighed for at støtte og fremme de mellemamerikanske

regeringers bestræbelser i retning af regional fred og national forskning.

Fællesskabet ser med glæde, at disse lande viderefører Esquipulas-fredsprocessen, hvor forbindelsen mellem økonomisk og social udvikling, demokrati og fred fuldt ud anerkendes.

Fællesskabet glæder sig ligeledes over den korrekte afvikling af valgene i Nicaragua for et år siden, en opmuntrende faktor for nabolande, hvor dialogen mellem regering og oppositionskræfter stadig befinder sig i en ømtålelig situation. De seneste valg i Guatemala bør også bidrage til en styrkelse af den nationale dialog mellem de politiske kræfter.

Ikke desto mindre er det sikkert, at disse bestræbelser trods Esquipulas-rammeaftalerne og de specifikke fremskridt, der er registreret, stadig ikke i hele området har ført til den stabilitet, der bygger på demokratiet og retsstaten, overholdelsen af menneskerettighederne og fremme af social retfærdighed.

Derfor tillægger Fællesskabet San José-konferencen i Managua, San José VII-konferencen den 18. og 19. marts, stor betydning. I denne særlige sammenhæng har vi til hensigt sammen med vore mellemamerikanske partnere og Panama at behandle alle de politiske spørgsmål, der vedrører vore fælles mål. Fællesskabet vil fortsat på enhver måde støtte en positiv udvikling i området.

For så vidt angår den økonomiske og sociale udvikling har Fællesskabet i væsentlig grad udvidet samarbejdet. Dette er kommet til udtryk gennem en finansiell bistand, der siden 1984 stort set er tredoblet (mere end 116 mio. ecu i 1990).

Der er blevet lagt særlig vægt på regionale projekter og på støtte til styrkelsen af den økonomiske integrationsproces i Mellemamerika.

I 1989 blev næsten en tredjedel af Fællesskabets bistand brugt til denne form for foranstaltninger, der naturligvis også fremmer dialogen og samarbejdet i området.

Det multilaterale betalingssystem, der er blevet indført med bistand fra Fællesskabet, begyndte at fungere i 1990 og udgør hjørnesteinen i den økonomiske integrationsproces, således som den blev fastlagt på præsidenttopmødet i Antigua og bekræftet på topmødet i Punta Renas. Projektet med en særlig fond for Honduras og Nicaragua, der er blevet godkendt for nylig, vil give disse to lande, der er de mindst udviklede i området, mulighed for

at fremskynde deres industrialisering, øge deres eksportindtægter og således på bedre vilkår deltage i det regionale betalingssystem.

Samarbejdet er også blevet udvidet til at dække mange områder, bl.a. sundhed (navnlig rehabilitering af San Tomas-hospitalet i Panama), fiskeri, turisme, uddannelse, miljø osv.

Fællesskabet støtter ligeledes bestræbelserne på at styrke strukturerne i Den Centralamerikanske Bank for Økonomisk Integration og dens udvikling hen imod finansiering af produktive investeringsprojekter. Denne støtte er bl.a. kommet til udtryk i form af teknisk bistand og en afgørelse om at deponere den særlige fond for Honduras og Nicaragua i Fedecomiso (båndlagt kapital/Trust Fund) i denne bank.

Et særligt bidrag på 22 mio. ecu blev i 1990 brugt til foranstaltninger, der skulle lette tilbagekomsten og genbosættelsen for flygtninge, repatrierede og fordrevne. Dette bidrag indgår som en del af opfølgningen af Den Internationale Konference om Flygtninge i Mellemamerika.

Endelig udtrykker Rådet tilfredshed med Europa-Parlamentets initiativ med henblik på at opføre en budgetpost til støtte af foranstaltninger, der tager sigte på at styrke demokratiet i Mellemamerika, og udtrykker navnlig håb om, at det mellemamerikanske parlament endelig vil kunne påbegynde sit arbejde.

3. Denne korte oversigt, der absolut ikke er fyldestgørende, viser på en gang betydningen af Fællesskabets aktion og hovedlinjerne heri.

Denne oversigt må imidlertid ikke skjule, at den økonomiske situation i området, der allerede var svær, er blevet mærkbart forværret i 1990 på grund af Golfkrisen og prisstigningen på importeret olie, som området er næsten totalt afhængig af.

Rådet er fortsat besluttet på at videreføre og øge sin støtte til sine partnere i Mellemamerika, og de seneste afgørelser, der er blevet truffet, navnlig for så vidt angår forøgelsen af de finansielle midler til landene i Asien og Latinamerika, bør være os et middel hertil.

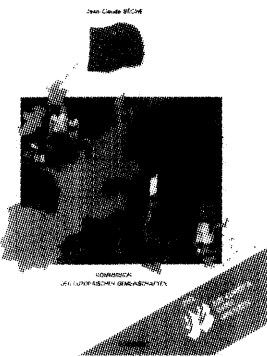
San José VII-konferencen vil give mulighed for både at gøre status over den politiske og økonomiske situation i området og at fastlægge retningslinjerne for det videre samarbejde.

4. Endelig for så vidt angår Cuba afhænger en udvikling af et samarbejde med dette land af udviklingen i den politiske situation.

**AMT FÜR AMTLICHE VERÖFFENTLICHUNGEN
DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
Luxemburg**

**FREIZÜGIGKEIT
IN DER
EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFT
EINREISE UND AUFENTHALT**

**FREIZÜGIGKEIT IN DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFT
Einreise und Aufenthalt**

von Jean-Claude Séché

Die vorliegende Veröffentlichung vermittelt einen Überblick über die gemeinschaftlichen Einreise- und Aufenthaltsbestimmungen innerhalb der Europäischen Gemeinschaften.

69 Seiten — 21 × 29,7 cm

ISBN 92-825-8658-8 — Katalognummer: CB-PP-88-B04-DE-C

Preis in Luxemburg (ohne MwSt.): ECU 7,50

ES, DA, DE, GR, EN, FR, IT, NL, PT

**FREIE AUSWAHL UND GRÖßERES WACHSTUM
Das Ziel der Verbraucherpolitik im Binnenmarkt**

(2. Auflage) von Eamonn Lawlor

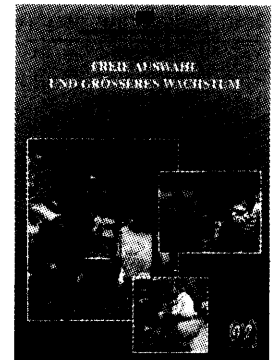
Die Verbraucherpolitik befaßt sich mit der Nachfrageseite des Marktes. Hier liegt ein enormes ungenutztes Potential für die Verbesserung der Markteffizienz und die Förderung des Wachstums.

83 Seiten — 17,6 × 25 cm

ISBN 92-826-0151-X — Katalognummer: CB-56-89-869-DE-C

Preis in Luxemburg (ohne MwSt.): ECU 8

ES, DA, DE, EN, FR, IT, NL, PT

TELEKOMMUNIKATION IN EUROPA

Freie Wahl für den Benutzer im europäischen Binnenmarkt des Jahres 1992

Herbert Ungerer unter Mitarbeit von Nicholas P. Costello

Über die Einzelheiten einer sich überstürzenden technologischen Entwicklung mit ihren vielen neuen Möglichkeiten hinaus wird das zentrale Thema der Telekommunikationspolitik der Europäischen Gemeinschaft aufgezeigt — freie Wahl für den Benutzer auf dem künftigen europäischen Markt des Jahres 1992.

293 Seiten — 17,6 × 25 cm

ISBN 92-825-8207-8 — Katalognummer: CB-PP-88-009-DE-C

Preis in Luxemburg (ohne MwSt.): ECU 10,50

ES, DA, DE, GR, EN, FR, IT, NL, PT

BESTELLSCHEIN ZU SENDEN AN
Amt für amtliche Veröffentlichungen der Europäischen Gemeinschaften
2, rue Mercier, L-2985 Luxemburg

Bitte senden Sie mir die oben mit gekennzeichneten Veröffentlichungen zu.

Name:

Anschrift:

..... Tel.:

Datum: Unterschrift:

